

A L S Ó V Á R O S I

H A R A N G S Z Ó

A nagykanizsai Szent József Plébánia lapja VI. Évf. XII. szám 2011. december

Mi lapul az egyházközség fája alatt?

Idestova egy esztendeje hirdették meg püspökeink a család évét azzal a céllal, hogy figyelmünket a társadalom és az egyház legalapvetőbb sejtjére irányítsák. Országszerte száz és száz rendezvény, előadás, találkozó fogant a családokról való közös gondolkodás, a segítségnyújtás jegyében.

A magunk módján, szerény eszközeinkkel mi is bekapcsolódtunk a kármentő, jobbítani akaró, jövőt és reményt sugárzó áramlatba. Családi délutánok szervezésével, újságunk hasábjain, az egyházmegyei találkozón való részvétellel igyekeztünk csatlakozni a nemes és talán nem megkésett akcióprogramhoz. Szép, szép az összefogás és dicséretes a lelki, szellemi, anyagi erőforrások mozgósítása, ám minden ilyen megmozdulás annyit ér, amennyi abból a jövőre bizton megmarad.

Mint már annyiszor az eltelt évek alatt, újfent merészet gondoltam. (Mire is jutnánk bátorság, jó értelemben vett „kurázi” nélkül?) Összekuporgatott vagyunkánkból Nyugat-Magyarország ékszerdobozában, Kőszegen kis telket vásároltam. Tisztában vagyok vele, hogy rögvest megosztja közösségünket a hír, s a lelkes pártolókat lehurrogja majd a mindenben kételkedők és „hivatásos kritikusok” tábora, de abban bízom, hogy előbb-utóbb rádöbbenünk: minden gyarapodásnak örülnünk kell és a megosztás helyett az egységet munkálni. Kákán is csomót keresők vannak/lesznek éppen elegenden a sorainkon kívül is.

A nyaralót mindenekelőtt családjainknak szánom, erre predestinálja helyzete, kondíciója. Ez azonban nem jelenti azt, hogy közösségek, csoportok ne vehetnék igénybe. Már készül az üdülőt bemutató menüpont, amit a honlapon érhetünk el reményeim szerint már januártól. Az éremnek természetesen két oldala van, ahogy a bölcsesség állítja. A kellemes és örvendetes mellett egy olyan is, amely kötelezettséget és felelősséget ró ránk. Ha egy kicsit is magunkénak érezzük majd, akkor nem féltem „csöppnyi paradicsomkertünk” jövőjét.

A telken álló faházak faláról Szent Pio atya gondolatai köszönnek majd az ott időzőkre: „Az Úr áldjon meg benneteket, és tegye könnyebbé a családdal járó terheket. Legyetek jók mindig! Emlékezzetek, hogy a házasság nehéz köteleességekkel jár, és ezeket csak az isteni kegyelem teheti könnyebbé.

Szolgáljatok rá hát mindig erre a kegyelemre, és az Úr őrizzen meg benneteket nemzedékeken át.”

Addig is készséggel válaszolok az érdeklődőknek, kíváncsiskodóknak és lelkesen várom, hogy a jövő év májusában megnyissa kapuit a Szent József Plébánia Szent Család Üdülője.

*Horváth Lóránt
plébános*

ADVENT

Simeon - a várakozó

Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fíumagzat az Úrnak szenteltessék”; és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókát” íme. Élt egy ember Jeruzsálemben, akinek Simeon volt a neve, igaz és kegyes ember volt, várta Izrael vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: „Most bocsátd el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izraelnek.” (Lukács 2,22-32)

Egy öregemberről esik itt szó: Simeonról. Ha jellemeznünk kellene, azt mondanánk róla, hogy olyasvalaki volt, aki várakozott. Napról napra felkapaszkodott a templom lépcsőin, és leült Isten szentélyében. Vágyakozása azonban, hogy lássa a Megváltót, egyelőre nem teljesedett be. Míg várakozott, eljárt felette az idő, ám a reménység erőt adott neki. Noéhoz hasonlóan, aki évtizedeken keresztül építette a bárkát, vélhetően neki is el kellett viselnie az emberek gúnyos megjegyzéseit: „Kissé habókos az öreg” - viccelődtek talán némelyek. „Mindennap azon fáradozik, hogy várja a Messiást, ahelyett hogy a kemence mellett ülne, és jól érezné magát.” „Simeon, a te reménységed nem más, mint lila ábránd! Élvezd az életet, és ne légy ennyire fanatikus!”

De Simeon nem hagyja magát elbátortalanítani. Bizik Isten neki szóló kijelentésében. Szívét pedig teljesen betölti a vágy, hogy megláthassa a világ Üdvözítőjét. Ezért kitart várakozásában - és nem csalatkozik. Amikor eljön az idő, Isten nem alva, hanem teljesen éberén és készen találja őt. A Szentlélek unszolására útra kel, hogy elmenjen a templomba, és ott találkozik Máriával és Józseffel, akik gyermekükkel negyven nappal a születés után azért érkeznek, hogy áldozatot adjanak érté. Amikor Simeon megpillantja a kis családot, és meghallja a gyermek nevét: „Jézus”, szívében tudja, hogy minden reménysége és hite célba ért. Belső megindulásában magasztaló szavak hangzanak fel ajkáról: „... meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szemé láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izraelnek”

Simeon felismerte Őt, a Megváltót. A karján fekvő gyermek nem csupán édes csecsemő, hanem a világ Üdvö-

zítője volt. Miért látott Simeon, miközben még népének vallási vezetői is vakok voltak? A válasz nagyon egyszerű. Ez a férfi tudta, kicsoda ő Isten szemében: megváltásra szoruló bűnös ember. Ezért várta a Szabadítót. Az Úr pedig látta ezt az őszinte, vágyakozó szívet, és megnyitotta a szemét.

Ez ma is ugyanígy történik. Jézus maga mondja: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitatom nektek” (Máté 7,7). Jézus ott áll, a mi szívünk ajtaja előtt is, de nem erőszakolja ránk magát. Ha nem vagyunk készek a világosságra jönni elrontott életünkkel, vakok maradunk Isten valósága számára.

Simeon előre látta, mi vár a karjában lévő gyermekre. A Szentlélek kinyilatkoztatására ezt mondta Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izraelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata” (Lukács 2,34-35).

Mikor járta át Mária lélkét éles kard?

Bizonyára akkor, amikor fia keresztje alatt állva végig kellett néznie annak szenvedéseit. Leírhatatlanok azok a kínok, amelyeket Jézus értünk elhordozott. A keresztnél kettéválnak a lelkek. Itt nyilvánvalóvá lesz, melyik lélek gyermekei vagyunk. A kereszt bolondság és botrány azok számára, akik elvesznek, mondja Pál, azoknak viszont, akik hisznek a Megfeszítettben, Istennek ereje (vö. 1 Korinthus 1,18).

A világ vaksága

Mostanában némely nyugati országban az a vita izgatja a kedélyeket, vajon az osztályterekben szabad-e keresztet elhelyezni a falon? De mire való ez az érzelmi szenvedély, ezek az elkeseredett viták? Miért zavaró egy falon függő kereszt? Ugyanezekben az országokban manapság mindenütt, egyre több nyilvános helyen is láthatóak kövér Buddha-szobrok. Ezek az undorító bálványok ott pöffeszkednek a legtöbb üzletközpontban, a vállalkozók irodáiban és számos család nappalijában. Meggyőződésem, hogy csöppet sem izgatna senkit, ha valamelyik tanár kitenné az asztalára ezt a vallási szimbólumot. A kereszt viszont felháborodást szül, ugyanis jelent valamit, mégpedig azt, hogy Isten nem huny egyszerűen szemet a bűn felett, hanem megítéli. Az istentagadók gyűlölete az ördög gyűlölete, aki nem akarja, hogy az emberek megmeneküljenek elvesztségükből.

A világ tragédiája, nem csak akkor, de ma is, a vaksága. Nem ismeri fel Megváltóját, aki fényt, szeretetet, örömet, békességet és életet hoz, hanem kizárja Őt. Amikor a Biblia „világról” beszél, az Istentől elhatárolódó világot érti alatta. Azokat az embereket, akiknek nincs Számára antennájuk, mivel nem készek kitenni életüket a fénynek.

A tulajdonképpeni ok, amiért valaki nem jut el az üdvözítő hitre, nem az, hogy túl kevés az ismerete, hanem mert kerüli a fényt. Nem hajlandó elfogadni Isten kóriszméjét, hogy Úrra és Megváltóra van szüksége. Csak akkor gyógyulunk meg vakságunkból, ha Jézusra nézünk. Akkor ugyanis nyilvánvalóvá válik szívünk romlottsága.

Ha nem vagyunk készek a világosságra jönni elrontott életünkkel, vakok maradunk Isten valósága számára.

Jézus nem felelt meg a világnak, sem akkor, sem ma:

- Ő egészen másként gondolkodott, mint a világ;
- egészen másként beszélt, mint a világ;
- egészen másként cselekedett, mint a világ;
- egészen másként élt, mint a világ;
- egészen más dolgokat tartott fontosnak, mint a világ.

világ.

Biztos vagyok benne, hogy a vallásos világ legszivebbben kicserélte volna ezt a Jézust. Miként manapság sokan szívesen teszik ezt a karácsonyi ajándékokkal, ha nem tetszenek nekik. Mit is kezdhettek volna Jézussal? Ez nem az a Messiás volt, akit elképzelték maguknak.

Hamis elvárások

Az izraeliták generációkon keresztül segítségül hívták Istenüket, és arra kérték Őt, szabadítsa meg, és végre segítse el őket a vágyva vágyott békére. A Messiásnak azért kellett volna eljönnie, hogy elűzze országukból a megszállókat, hatalommal megváltoztassa a körülményeket, és rendbe hozza a világot. Ez a Jézus azonban teljesen más volt.

Talán nekünk is hamis elvárásaink vannak Jézussal szemben. Talán nem tekintjük Őt Urunknak, hanem inkább csak olyasvalakinek, aki megoldja nehézségeinket, elegyengeti előttünk a göröngyös utat, és megváltoztat minden terhes körülményt, de akivel szemben nekünk semmiféle kötelezettségünk sincs.

Sok evangéliumi hívő orvosságként használja Krisztust a bajaira, mint gyors és hatásos szert saját céljai elérésére. A Jézust hallgatók közül jó néhányan később csalódottan fordulnak el, ha Isten másként vezeti őket. Ha például a kért hívő férj elmarad, vagy egy betegségből nem épülnek fel. Nem élhetjük-e át ezt a gyülekezeteinkben is? Ha valaki szavakban bizonyosságot tesz Jézusról, ez még nem kellő garancia rá, hogy valóban megtért. A megtérés ugyanis csak akkor bizonyul igaznak, ha az illető feltétel nélkül Jézus Krisztushoz köti magát. Ha a zsolttárossal együtt mondhatja: „*Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké.*” (Zsoltárok 73,25-26). Jézus nem felelt meg a világnak. Ő volt a világosság, de az emberek jobban szerették a sötétséget. Őbenne élet volt, de a világ inkább választotta a halált. Mivel pedig Ő nem kötött alkut a sötétség és halál világával, összetűzésbe került vele.

Ott leszünk majd, amikor Jézus hazaviszi Övéit; vagy hátramaradunk, mivel elutasítottuk Jézust a világosságot?

Igazi vágyódás

Simeon várokzott. Sóváran várta Izrael vigaszát. Mi mire várunk? Valamilyen vigaszra mindenkinek szüksége van. Mi milyen vigasszal elégszünk meg? Talán ez a pénz és a gazdagság, az anyagi biztonság? Hogy mennyire csalárd dol-

gok ezek, kiderül, ha hirtelen szembe találjuk magunkat egy bankcsőddel és gazdasági válsággal. Akár egyetlen éjszaka mindenünk elveszhet. Nem éri meg erre építeni.

Simeon nem homokra épített, nem is a világ üres ígéretéseire. Arra támaszkodott, amit Isten ígért meg, és várta, hogy az Úr valóra is váltsa. Várakozása közben ugyan őszbe csavarodott a feje, reménysége azonban nem fogyatkozott meg. Nyitott marad Isten és az Ő Szava számára. Érzékei ki voltak rá élezve, hogy felfigyeljen az Úr munkálkodására, mivel folytonosan kereste Isten közelségét.

Ez máig így van. Aki Istennel él, és ápolja Vele a kapcsolatot, éberebben fog arra ügyelni, mit akar és mit cselekszik az Úr. Még ha sok idő telik is el, és látszólag nem történik semmi. Ezt szeretném idős koromban is egyre inkább megtanulni: hogy egészen Isten Igéjére hagyatkozzam, függetlenül a körülményeimtől. Még ha nehezemre esik is, mégis jó, hogy sok mindent már nem vagyok képes minden további nélkül ugyanúgy elvégezni, mint régebben. Így teljesen rászorulok az Úrra, ez a gyengeségből fakadó függőség pedig áldásosnak bizonyul.

Simeon öregember volt, de azáltal, hogy tekintetét tántoríthatatlanul arra irányította, amit Isten megígért, mindazok számára példaképpé lett, akik belevesztek vallásos buzgalrukba. Ha Isten gyermekei vagyunk, a Biblia sok-sok ígérete nekünk is szól. A Zsoltárok 12,6-ban például ez áll: „...*szabadulást adok az arra vágyódnak.*”³ Számolsz ezzel a kapott ígérettel, amikor imádkozol? Ha az ember igazán vágyódik valami után, akkor ez egyféle szenvedély, habár ez a szó rossz képzeteket kelt, mivel általában az alkohol- vagy drogfüggőséggel kötjük össze. Ha valaki valamely beteges szenvedély rabja, akkor ez egész életére, gondolkodására, érzésvilágára és akaratára kihat. Az illető mindent elkövet, hogy hozzájusson szenvedélye tárgyához. Az a vágyakozás viszont, ami Simeont töltötte be, jó és értékes. Gondolhatunk itt két ember kapcsolataira, akik szívből szeretik egymást, de a körülmények folytán elvannak választva egymástól. A szeretett személy annyira betölti a másik szívét, hogy *leköti minden érzését, uralja gondolatait, és meghatározza akaratát.* Az illető keresni fogja annak útját-módját, hogy kapcsolatba kerülhessen a szeretett személlyel.

Simeon így vágyakozott az üdvösség után, és ez teljesen kitöltötte az életét. Most, hogy karjában tarthatta az isteni gyermeket, minden vágyakozása lecsendesült. A mi vágyakozásunk mire irányul? Krisztus megismerésére? A Vele való mélyebb közösségre? Az Iránta való nagyobb bizalomra? Vagy csak mulandó dolgokra vágyik a szívünk? Segélykérésünk felszínesen elmondott ima csupán, amely néhány perccel az ámen után már feledésbe merül? Talán túl gyorsan elfogadjuk, ha kérésünk nem talál meghallgatásra? Könnyen feladjuk a dolgot?

Kinek akar segíteni az Úr? Az ígélet felelete így hangzik: „... az arra vágyódnak!” Vizsgálj felül vágyódásod minőségét, és fordulj oda ismét az Úrhoz bizalommal, vágyakozva és odaadóan!

Az idők jelei

Advent ezt jelenti: érkezés. Ebben az időszakban várjuk a karácsonyt, azt a napot, amelyen Megváltónk születését ünnepejük. A Biblia azonban az Úrnak egy második eljövételéről is beszél. Akkor nem Megmentőként jön majd, nem tehetetlen csecsemőként, hanem mint a világ Bírója. Jaj annak, aki addig nem fogadta el Jézust mint Megváltót! Ezt megelőzően azonban az Úr hazaviszi majd gyülekezetét. Erről a napról ír Pál a thesszalonikaiaknak: „Mert alászáll a mennyből, és először feltámadnak a Krisztusban elhunytak, azután mi, akik élünk, és megmaradunk, velük együtt elragadtatunk felhőkön az Úr fogadására a levegőbe, és így mindenkor az Úrral leszünk. Vigasztaljátok tehát egymást ezekkel az igéikkel” (1 Thesszalonika 4,16-18).

Ott leszünk majd, amikor Jézus hazaviszi Övéit, vagy hátra maradunk, mivel elutasítottuk Jézust, a világosságot? Vegyük komolyan ezt a kérdést, mert az Úr napja úgy jön el, mint a tolvaj éjjel, hirtelen és váratlanul. Így mondja ezt nekünk Jézus maga. Egyúttal pedig éberségre int: „Vigázzatok magatokra, nehogy szívetek elnehezdedjék mámortól, részegségtől vagy a megélhetés gondjaitól; és hirtelen leljen meg titeket az a nap, mint valami csapda, mert úgy fog rátörni mindazokra, akik a föld színén laknak. Legyetek tehát éberek és szüntelen könyörögjétek, hogy kimenekülhessetek mindazokból, amik történni fognak, és hogy megállhassatok az Emberfia előtt” (Luk-ács 21,34-36).

Aki Istennel él, és ápolja Vele a kapcsolatot, éberebben fog arra ügyelni, mit akar és mit cselekszik az Úr.

Amikor betelik majd az idő, az Úr hatalommal és dicsőséggel vissza fog jönni. Hogy erre mikor kerül sor, nem tudjuk. De az Úr maga megnevezett nekünk olyan jeleket, amelyek közeli visszajövetelére utalnak. Ezek egyike a zsidók összegyűjtése és visszatérése az ígélet földjére. 1948-ban megalakult Izrael állama. A zsidó nép évszázadokon keresztül szét volt szórva más népek közé. Mégsem veszett nyoma, annak ellenére, hogy hazátlan volt. Már önmagában ez csoda. Isten maga gondoskodott róla. Ő megígérte, hogy a maga idejében ismét összegyűjti majd a zsidókat a többi nép közül, és visszaadja nekik azt a földet, amelyet örökre nekik ígért.

Ezékiel próféta ezt a szemünk láttára beteljesült próféciát már kb. 580 évvel Krisztus előtt lejegyezte: „Így szól az én Uram, az Úr: Amikor összegyűjtöm Izrael házáat a népek közül, amelyek közé szétszóródtak, akkor megmutatom a népek szeme láttára, hogy szent vagyok, mert a maguk földjén fognak lakni, amelyet szolgámnak, Jákobnak adtam” (Ezékiel 28,25). Mi idősebbek szemtanúi voltunk ennek. A zsidó nép valóban visszatért. És alig néhány év elteltével a sivatag virágzó országgá lett. A hívő keresztények akkor felfigyeltek. Tudták, hogy a zsidók államalapításával egy olyan prófétai ígélet

teljesült be, amely közelebb hozta az Úr visszajövetelét. Nagy volt a rokonszenv a zsidók és Isten rajtuk szemmel láthatóan megmutatkozó cselekvése iránt. A keresztény gyülekezetekből mindenhol fiatalok mentek Izraelbe, hogy kibucokban segédkezzenek az újjáépítésben.

Nagy volt a várakozás az Úr közeli visszajövetelével kapcsolatban, és az igehirdetések is gyakran ezzel a témával foglalkoztak. Ez azt eredményezte, hogy mi fiatalok nagy buzgalommal misszionáltunk. A siker vagy a karrier teljesen lényegtelen volt. Szerettünk volna minél több embert megnyerni az evangéliumnak, amíg még volt rá idő. A fiatalok közötti ébredésnek óriási kihatásai voltak. A tradíciókban megkérgesedett gyülekezetek megmozdultak, láthatóvá vált az élet. Ezzel szemben ma úgy tűnik nekem, hogy mi hívők annak ellenére megint álomba merültünk, hogy sokasodnak Jézus visszajövetelének jelei.

Az Izrael iránti jóindulat világszerte ellenségességbe csapott át. Minden szem a földgömbnek erre a kicsiny területére figyel. Bármit is tesz Izrael -azt elítélik. Merő gyűlölet árad Isten kiválasztott népe felé. Ez a gyűlölet pedig egyre inkább nekünk, hívő keresztényeknek is szól. Isten Igéje ezt is előre megjövendölte, akárcsak a fokozódó megtévesztést, a világszerte dúló háborúkat, az éhínségeket és a sokasodó katasztrófákat. Mindez már ma kirajzolódik.

A világméretű nehézségek láttán növekszik a tanácstalanság. Ezzel naponta szembesülünk a tömegtájékoztatók révén. Egyik állam a másik után jelent csődöt. Hová vezet mindez? A világ kormányozhatatlanná válik, és felhangzik majd a követelés, hogy szükség van egy erős emberre. Jézus ezt mondta tanítványainak: „Tanuljátok meg a fügefáról vett példázatot: amikor már zsendül az ága, és levelet hajít, tudjátok, hogy közel van a nyár. Így ti is, amikor meglátjátok, hogy ezek történnek, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt” (Márk 13,28-29).

Mi a helyzet velünk?

Mi is várakozunk, mint Simeon? Vágyódnak az Úr eljövetele után, és előre örülünk annak a napnak, amikor majd szemtől szemben láthatjuk Őt, és örökre Vele lehetünk? Vagy kényelmesen berendezkedtünk itt, és tulajdonképpen örülünk, ha Jézus ott marad, ahol van?

A tény, hogy a legcsekélyebb mértékben sem vágyakozunk valódi hazánk fürkészésére, rámutat belső károsodottságunkra. A Máté 16,27-ben ezt az ígéletet olvashatjuk Jézus visszajövetelére nézve: „Mert eljön az Emberfia Atyja dicsőségében angyalaival együtt...” Ezzel kapcsolatban A. W. Tozer amerikai lelkész és számos könyv szerzője ezt írja:

„Napjainkban teljesen eltűnni látszik annak örömteli és személyes vonatkozása, amit »boldogító reménységnek« hívunk, és ami nem más, mint Krisztus földi visszajövele. Ha ádventi várakozásunkból eltűnt a bensőséges vágyódás, akkor ennek okai vannak, s ezeket ismerni vélem. Az egyik ok egész egyszerűen az, hogy a közkeletű fundamentalista teológia a kereszt értékére jóval nagyobb hangsúlyt fektetett, mint annak a Jézusnak a szépségére, aki azon függött, és az életét adta. Ezáltal a megváltott ember viszonya Krisztushoz sokkal inkább szerződéses jellegűvé vált, mintsem személyessé. Krisztus »művét« olyannyira túlhangsúlyozták, hogy ez beárnyékolta Krisztus személyét. Így az, amit Ő értem tett, fontosabbnak tűnik, mint az, hogy kicsoda Ő nekem! A megváltást egyfajta szerződéskötésnek tekintik, amelyet „el kell fogadni”. Ez az egész megfosztja érzelmi tartalmától. Másfelől nagyon kell szeretnünk valakit, ha éberem és vágyakozva akarjuk várni a visszajövetelét. Ez talán magyarázatot adhat arra, miért oly erőltlen az ádventi reménység még azoknál is, akik még hisznek benne.

Csak a várakozó és éber gyülekezet élő gyülekezet

Ha egy pillantást vetünk a történelemben, láthatjuk, hogy szenvedések idején Krisztus gyülekezete mindig felfelé tekintett. Az üldöztetések folyvást kijózanították Isten népét, és az Úr visszajövetelének várására, az ez után való vágyakozásra bátorították. Isten mindenképpen el akar minket szakítani a földtől - ha lehetséges, a könnyebb úton; ha szükséges, a tövisesebben!" - Csak a várakozó és éber gyülekezet élő gyülekezet.

Olyannyira a mában élünk, hogy sok hívőből csaknem teljesen kihalt valami jobbnak a várása. Nem kell reménykednünk a mennyben, hisz már itt mindenünk megvan! A valódi hazánk azonban a mennyben van, az utána való vágyakozás teljes hiánya pedig súlyos belső fogyatékkosságra utal. Az első gyülekezetekben ezekkel a szavakkal bátorították egymást: Marana tha - az Úr eljön! (1 Korinthus 16,22). Ezzel a felkiáltással buzdították egymást minden egyes istentisztelet alkalmával a kitartásra, ezzel mentek a betegekhez és a haldoklóhoz, ezzel egyenesítettek fel kétségbeesetteket, ezzel bátorították egymást üldöztetések és kínzások idején, ezzel üzték el a szomorúság lelkét. Marana tha! Újra meg újra voltak idők, amikor a gyülekezet elfelejtette ezt a biztatást. A világ veszíteni látszott veszélyességéből. De ma, amikor a jelek sokasodnak, megint meg kellene tanulnunk így imádkozni: Jöjjön el a Te országod!

Egy férfi autójával kanyargós úton haladt a hegyekben. Mellette ült kislánya. Az édesapa minden egyes kanyar előtt megnyomta a dudát - a kislány pedig minden alkalommal, amikor nem jött szembe kocsi, és így a jelzés „fölsőlegesnek” bizonyult, gúnyosan felkacagott, és ezt mondta: „Bedöltél, apa. Nem jött semmi!” Vajon gúnyosan meg kellene mosolyognunk azokat, akik a világtörténelem minden egyes kanyarja mögött az Urat várják, és ezért dudálnak? Igenis meg kell nyomni a dudát, hogy hangja visszhangozzék ebben a világban - mert minden kanyar után az Úr jöhet velünk szembe! Közel van az új. Másként nem is lehet igazán várakozni, késznek, ébernek lenni. Minden más egyet jelentene az elalvás-

sal.

Jézus így int bennünket: „Amit pedig nektek mondom, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!” (Márk 13,37). Ő dicsőségben fog visszajönni. Visszajövele pedig a világ valamennyi megoldhatatlan problémáját egy csapásra megoldja majd. Ezért mi hívő keresztények nyugodtan élhetünk korunk nyomorúsága és összezavarodottsága közepette. Minél kuszábbá és átláthatatlanabbá lesznek a dolgok, minél tanácstalanabbak az emberek, és minél kétségbeesettebben kémlenek a segítséget - Isten gyermekei annál bizakodóbbak lesznek, mert felidézük ezt az ígét: „... amikor meglátjátok, hogy ezek történnek, tudjátok meg, hogy közel van ő, az ajtó előtt”

/Bruno Schwengeler/

Idézetek: „Jézusban nem féligazságok, nem tökéletlen ismeret hanem Isten teljes bölcsessége és Isten teljes jósága nyilvánul meg” Friedrich von Bodelschwingh

„Élete során minden ember belebotlik egyszer az igazságba, ám a legtöbben felállnak, leporolják magukat, és továbbmennek” Winston Churchii Horváth Lóránt
plébános

„Mindig igazat kellene mondanunk, mert egyszer csak nem tudjuk már észben tartani a hazugságainkat!” Konrád Adenauer

„Azért kaptuk a Szentlelket, hogy elvezessen bennünket az igazságra, de ezt lépésről lépésre teszi, nem pedig egy csapásra!” Elisabeth Elliot

„Nem vezet rövidebb út az eredményes élethez, mint az igazság. Az életünkkel kapcsolatos hazugság, bármennyire kényelmesnek tűnik is, minden esetben kerülőút.”

Khalil Gibran

Legyen tágasság közössége-
tekben,
és az ég szellői táncoljanak
közöttetek.

Szeressétek egymást,
de ne tegyétek a szeretetet
nyüggé:
inkább hullámozó tenger le-
gyen
lelketek partjai között.
Töltsétek meg egymás serle-
gét,
de ne igyatok egyetlen serleg-
ből.

Osszátok meg a kenyeret,
de ne egyétek ugyanazt a ci-
pót,
énekeljétek és táncoljatok
együtt,
és legyetek vidámak,
de mindegyiketek maradjon
különálló,

mint ahogy a lant húrjai is
különállóak,
miközben ugyanabban
a harmóniában rezdülnek.

Adjátok szíveteket,
de ne bízzátok egyikét a másí-
kéra.

Mert egyedül az Élet keze
tudja megtartani szíveteket.
És legyetek együtt,
de ne túl közel egymáshoz:
mert a templom oszlopai egy-
mástól

távolságban merednek,
és a tölgy és a ciprus nem nő
egymás árnyékában.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

A vándor

Irodalmi melléklet

Karácsony másodnapján érkezett a vidéki kisvárosba. Messze földről jött, cipőjén országoknak havával, sarával, feje fölött varjak fekete kíséretével. Sok száz kilométert tett meg gyalog. Éjszakánként pincegádorokban, padlásokon hált. Nem volt munkája. Minthogy pedig az ország északi részében nem akadt munkája, valami vak bizakodástól sarkallva azt hitte, hogy sok száz kilométerrel távolabb, az ország déli részében majd akad munkája.

Amint végighaladt a nyárfasortól szegélyezett főtúcán, már tántorgott a fáradtságtól. Leült egy utcapadra, maga mellé dobta sovány batyuját, és körülnézett. Éhséget érzett. De korgó gyomránál is jobban fáj a lába. Ahogy megállott, és már nem dagasztotta a sarat, egyszerre lüktetni, sajogni, égni kezdett a két alsó végtagja.

Megpillantotta egy orvos tábláját. Bement hozzá.

- Doktor úr - mondotta messze földről jövök, szegény vándor vagyok, nem tudok fizetni,

-Vesse le a cipőjét — mondta gépiesen az orvos.

A vándor kihámozta lábát a toprongyos állati bőrből. Maga az orvos is elhült. Két sáros, véres csonkot látott fekete, sárga és kék sebekkel. Azon tűnődött, hogy ma, a repülőgépek korában, milyen alkalmatlan, idejétmúlt közlekedési eszköz a gyaloglás.

- Van, kérem, errefelé munka? — kérdezte a vándor alázatosan.

- Bizony nincs, kérem - szölt az orvos éppoly alázatosan, mint szövetségeseinek. - Nekem sincs - tette hozzá.

De elharapta szavát, mert észébe jutott, hogy neki most végre van munkája. Kiszólt a kiscselédnek, hogy a konyhában melegítsen vizet, s hozza be. Addig pipára gyújtott. Megkínálta a vándort egy cigarettával. Némán füstöltek.

Hozták a vizet. A vándor beleáztatta a lábát. Aztán az orvos kezdte el kezelni. Benzinnel tisztogatta, itt-ott be is jódozta, leragasztotta a sebeket, s az egésztest csinos, fehér pólyába kötözte.

- Majd pihentesse - tanácsolta minden remény és meggyőződés nélkül.

A vándor megköszönte az orvos szívésségét, kiment a rendelőből az udvarba, ott álldogált egy darabig az ecetfához támaszkodva. Sokáig észre sem vették. Vidéken egy ember nem mindjárt tűnik föl. Csak egy óra múlva látta meg az orvosné, aki az udvarban tett-vett.

- Ki ez? — kérdezte.

- Valami vándor - szölt a kiscseléd. - messze földről jött.

- Ha akadna a ház körül munka - rebegte a vándor. - Szeretném meghálálni a doktor úr jóságát

Az orvosné rátekintett. Értelmes embernek látszott. Kopott volt, és sápadt, de szeme világított, s szemén fekete, csontkeretes szemüveg tündökölt, az egyetlen kifogástalan holmija, mely lencséjével összefogta, élesítette tekintetét, s mintegy még inkább hangsúlyozta fájdalmas értelmét. Közölte, hogy négy nyelven beszél.

- Ért a varrógéphez is? - tudakolta az orvosné.

A vándor bólintott, s az orvosné lehozatta az udvarba a varrógépet, mely már tavasszal elromlott, s azóta egyáltalán nem működött. Odatették az ecetfa alá, a vándor leült eléje egy székre. Jólesett ülnie. Nézegette, vizsgálta a gépet. Próbálta hajtani is, de az nem moccant, állt, mint a cövek. Levette a kerék szíját, forgatta ide-oda a kezével, olajozta a csapágyakat, a forgókat, befűzött a tűbe, rázta az orsót, babrált, sokáig babrált. Olykor háta mögé állt a kiscseléd, a kocsis vagy egy gyerek a házból, s tudakolta:

- Jár-e már?

- Kell neki — szölt a vándor, s csak piszmogott, nem sietve, az érdeklődők pedig tovább álltak, szintén nem sietve.

Közben az orvosnak vendégei érkeztek, azok a rokonai, akik minden karácsony másnapján nála ebédelnek. Benn az ebédlőben megterítették a hosszú diófa asztalt patyolatfehér abrosszal, asztalfutóval, karácsonyi búzával, s a konyhából hordani kezdték az ebédet, a tyúklevest, a tyúkot s a tegnapi becses maradékot, egy óriás tálal a hideg pulykamellet, a töl-

tött káposztát, a pörköltet, a túros csuszát, hogy egyébként szerény életmódjuk mellett ezzel a hagyományos dús lakomával üljék meg az ünnepet. Már a tésztánál tartottak kirakták a dióst, a mákost, a fahéjas rudacskákat, a huncutkákat és a tortákat, s egy új gesztenyetortát is megszegettek, amikor az orvos kitekintett az udvarba, s megkérdezte:

-- No, megjavította a varrógépet?

- Reggel óta dolgozik rajta - felelt az orvosné, nem türelmetlenül.

A társaság néhány tagja leszállingózott az udvarba, s ellentétes híradással tért vissza. Voltak, akik azt állították, hogy a varrógép most se mozog, voltak azonban, akik szerint mozogni ugyan mozog, de még mindig nem lehet varrni vele, s voltak olyanok is, akik kereken kijelentették, hogy nem ért hozzá, és végképp elrontotta.

- Nem lehet ezt elrontani — sóhajtott az orvosné.

— El van az már rontva régen.

Valaki azt tanácsolta:

- Akkor hagyja abba. Úgyse tud rajta segíteni. Én se tudtam segíteni szegényen — szölt az orvos. — Bekötöttem. De holnap megint tovább kell majd vándorolnia. Adjanak neki levest!

A vándort behívták a konyhába, s egy nagy, mélytányérba tyúklevest öntöttek neki. Később az orvosné néhány darab pulykamellet tett egy tányérra, s utasította a kiscselédet:

- Vidd le, s add oda neki.

De visszahívta a kiscselédet. A gesztenyetortából is lekanyarított egy szeletet:

- Ezt is.

Így fejezték be a beteg utókezelését, aki véletlenül betévedt a rendelőbe. Ebben pedig valami türelem volt, és közöny, mely hasonlít a bölcsességhez és irgalomhoz. Amíg ettek s lenn a vándor is evett, szebben csillogott a karácsonyi boruk, s jobban esett a falatjuk.

Ima

Minden cselekedetem érted van,
minden gondolatom hozzád száll;
Olyan, mintha minden csak érted volna,
még a mosolyom is.
Talán nem veszem észre, de így van:
mért szívem veled van eltelve.
Neked ajánlom fel Istenem gondolataimat,
vágyaimat, munkámat.
Vedd és sokasítsd meg azt a jót,
amit felajánlok neked.
Mindaz, amit teszek,
benned, a napfényben ragyog.

A diót feltörheted, de az embert nem

Van, akit tönkretesznek
A pénz miatt.
Van, akit kiütnek
A karrier érdekében.
Van, akit bemocskolnak
irigységből

Vannak, akiket sarokba szorítanak
versengésből.
Vannak, akiket összevernek
bosszúból.
Óvatosan közelíts az emberekhez,
mert törekenyek.
Jóságod kenyerét nyújtsd nekik,
légy számunkra menedék,
kikötő, oázis!

KITEKINTŐ

**Szakács Gergely: Vágyak vonzásában
Így neveld a sárkányod!**

„Ne mondj le semmiről: mert ki amiről lemondott, abban elszáradt.

De kívánságaid rabja se legyél. Visszafojtott szenvedélyekkel vánszorogni éppoly keserves, mint szabadjára eresztett szenvedélyek közt morzsolódní. Ha vágyaidat kényezteted: párzanak és fiadzanak.

Ha vágyaidat megöled: kísértétként visszajárnak. Ha vágyaidat megszelídítet: igába foghatod őket és sárkányokkal szánthatsz és vethetsz, mint a tökéletes hatalom maga. Legtöbb ember, ha véletlenül megpillantja saját mélységének valamely szörnyetegét, irtózáttal visszalöki a homályba; ezentúl a szörny még nyugtalanabb és lassanként megrepeszi a falat. Ha meglátod egyik-másik szörnyedet, ne irtózz és ne ijedj és ne hazudj önmagadnak, inkább örülj, hogy felismerted; gondozd, mert könnyen szelídül és derék háziállat lesz belőle. Jó és rossz tulajdonságaid alapján véve nincsenek. Ápolat tulajdonságaid jók, becézett, vagy elhanyagolt tulajdonságaid rosszak.”

Weöres Sándor: A vágyak idomítása (A teljesség felé)

Már-már közhelyes, hogy a keresztyén ember nem foglalkozik a vágyaival. Nem, ez így nem teljesen igaz. A keresztyén ember csak az emelkedett, vallásos, istenes vágyakat engedi meg magának. Amint valamilyen személyes vágya előtérbe kerül, szégyelli, takargatja. A bűnösnek mondott vágyakról nem is szólva. Szentségtörés szexuális vágyról beszélni. Még egy krémes, lúdláb, túrórtorta után is azt mondjuk, bűnöztem. A vágyak nem megengedettek, ha nem illenek bele az elfogadott, vallásos keretekbe. A vágyak ellen harcolni kell, legyőzni, önmagunkkal küzdeni, két vállra fektetni. Mert ha nem, akkor a bűn elhatalmasodik az életünkön és jaj nekünk! Ez a mi sajátos aszkézisünk, ami az elmúlt közel ötszáz évben újra és újra előbukkant, és ma is jelen van.

Nemes Ödön jezsuita atya a vágyakról azt mondta, ne ítéljük elhamarkodottan. Ödön atya szerint legalapvetőbb vágyaim Isten vágyai. Élni, családot alapítani, gyermeket nemzeni, szeretni, maradandót alkotni, Istenhez közelebb kerülni stb. Isten nem véletlenül ültette belénk ezeket a vágyakat. Ezek nélkül üres és értelmetlen lenne az életünk. Sokkal inkább az öncélú, önpusztító, másokra kártékony vágyakkal van gond. De honnan tudom, hogy egy vágy Istentől való, vagy csupán belőlem fakad? Például a szexuális vágy Isten ajándéka, e nélkül nem

lennénk képesek szaporodni. Mégis ezzel van a legtöbb problémánk. Akkor most a nemi vágy, maga a szexualitás rossz, bűnös, megvetendő, és szégyenkezünk kell már azért is, mert a párunkat megkívánjuk? Vagy mégis Istennek tetsző, és engedelünk kell neki?

Nemrég láttam a Hétköznapi mennyország című filmet, melynek egy jelenetében a lelkész, miután felesége hosszú idő után rávette, hogy szeretkezzenek, az oltár előtt térdelve könyörög bűnbocsánatért. Abban a tévhitben él, hogy minden testiség, a szexualitás bűnös, mégis pornóújságokat rejteget, mert gyenge és esendő. De a másik út sem visz sehova. A szabadjára engedett szexualitás öncélúvá, érzéketlenné, állatíva teszi azt, ami a legintimebb és legmélyebb testi-lelki közösség két ember közt. És ez a helyzet az összes vágyunkkal, amit elfojtunk, szégyellünk, takargatunk vagy szabadjára engedünk. Ami megfűszerezi még ezt a kérdést, a Gonosz jelenléte. Nagyon jól támadhatók vagyunk a vágyainkon keresztül, hiszen erősen hatnak ránk, és egész lényünket érintik. Ez még inkább nehezíti a dolgunkat.

Ahogy Weöres Sándor írja, vágyaink semlegesek. Se nem jók, se nem rosszak. Az előjelet mi tesszük oda. Rajtunk múlik, mit kezdünk a vágyainkkal. Azonban ez felveti az egyik legalapvetőbb kérdést, mely mélyen érinti személyes és közösségi spiritualitásunkat: honnan tudom, hogy egy vágy Istentől való vagy sem? Mit tudok kezdeni a vágyaimmal? Hogyan szelídítem meg?

Katolikus testvéreink ismernek egy izgalmas fogalmat, a lelkek megkülönböztetését. Régóta élnek vele, különféle gyakorlataik vannak, hogyan lehet megkülönböztetni, hogy mi Isten akarata, mi az én vágyam, és mi az, ami a Gonosztól van. „Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, vajon Istentől vannak-e” (1Jn 4,1). „Mi Istentől vagyunk. Aki ismeri Istent, hallgat ránk; aki nincs Istentől, nem hallgat ránk. Erről ismerjük meg az igazság Lelkét és a tévelygés lelkét” (1Jn 4,6).

Már az Újszövetségben találkozunk a megkülönböztetéssel. A megkülönböztetésre sokféle lehetőség, mód van egyéni és közösségi szinten, de mindegyiknek ugyanaz a lényege: minél inkább Istenre hangolódva élek, annál jobban meg tudom különböztetni vágyaim eredetét, forrását, annál jobban tudok bántani vágyaimmal.

A kérdés nem az, hogy jók vagy rosszak a vágyak, sokkal inkább az, mit kezdek a vágyaimmal? Elnyomom, elfojtom őket, ezzel démonizálva mindegyiket, szabadjára engedem őket, hogy átvegyék az uralmat felettem, vagy szembenézek a „sárkányaimmal” és igába hajtom őket? /parokia.hu/

Karácsony

Körbejárta a templomot, mielőtt a hívek megérkeztek a hajnali misére, s elégedetten állapította meg, hogy a közlekedő utakat gondosan felsöpörték, a padsorokat letörölgették az éjféli mise után, az esetleg elveszített pénztárcákat, zoltároskönyveket meg kesztyűket összeszedték, és átvitték a plébániára.

Rövidesen öt óra. Odakint sötétség honolt, a templomhajóban, ahol az idős plébános jött-ment, sárgás gyertyafény pislálkolt, s libegő árnyakat vetített a boltívekre és a köveztet. Egyegy fellobbanó gyertyaláng egy pillanatra életre keltette az üvegablakok tobzódó színeit. A kőpadló hideget lehelt, a csöndet csak a tisztelendő lassú lépteinek zaja törte meg.

Visszaútban a sekrestye felé megállt a betlehem mellett, hogy elrebegjen egy karácsonyi fohászt a kised udvözlésére. A fából ácsolt díszlet bámulatos élethűséggel mutatta be a szent jelenetet. A nyitott ajtón át látszott az éjszakai égbolt, s a csillag, mely az istállóhoz vezetete a pásztorokat; utóbbiak hódolatteljes testtartásban épp beléptek; a jószág a szalmán pihent, előtérben a szent család látszott, minden arc a jászol felé fordult.

A pap homlokráncolva hajolt közelebb. A megdöbbenés hangja járta át a néptelen templomot. A jászol üres volt. A kis Jézus — azaz az isteni gyermeket megtestesítő gipszfigura — eltűnt!

A plébános sietve és egyre fokozódó izgatottsággal kezdett a keresésébe, előbb a jászol környékét kutatta át, majd le-lehajolva kukucskált be a pad-

sorok közé. Hívta a sekrestyést, aztán a segédlelkészt, végül az egész egyházközségi tanácsot, de egyikük sem tudott magyarázattal szolgálni. Meghánytákvetették a dolgot, majd nagy fejcsoválva és egymás arcát kémlelve bánatosan beletörődtek az igazságba, amelyet addig kevéstülgettek. A kis Jézus bábuja nem elkeveredett vagy elveszett: szabály-szerűen ellopták.

A plébános az eset súlyához illő komor ünnepeleységgel jelentette a tolvajlást az első misére összegyülekezett híveknek. Szigorú, ámde megbotráncozástól remegő hangon ecse-

telte a gonosztett természetét, a borzalmas szentségtörést, melyre sor került. Tekintete végigsiklott a gyülekezeten, mintha minden egyes férfi és nő legrejtettebb gondolatait vizsgálná.

A kisedet vissza kell juttatni a betlehembe, mielőtt karácsony napja véget ér — szögezte le, majd csöndben levonult a szószékről.

A következő miséken elismételte a felszólítást, de hasztalan. A jászol üres maradt. Késő délután szürke arccal és nehéz szívvel elmélkedő sétára indult az egyházközség behavazott utcáin.

Séta közben meglátta maga előtt nyájának egyik legkisebb báránkját, egy öt-hat esztendősi fiúcskát, aki a Johnny Mullaney névre hallgatott. A hi-

deg ellen viseltes gúnyjával úgy-ahogy felvértezett Johnny a járdán baktatott, maga után húzva tűzpiros játék kocsiját, melyet szemlátomást karácsonyra kapott.

A papot megindította a nyilvánvaló áldozat és keserves takarékoskodás, melyet az efféle játékszer megvásárlása követelt, mert tudta, hogy Mullaneyék igen szegények. Szívét átjárta a reggel óta áhított melegség, s megújult az emberi természetbe vetett hite. Meggyorsította lépteit, és utolérte a kisfiút, hogy boldog karácsonyt kívánjon neki, s csodálattal adózzon a remekművű kis szekér szépségének. Ám ahogy közelebb került hozzá, jó szándékú elképzelését hirtelen háttérbe szorította a felfedezés, hogy a kocsni nem üres — bizony, a kis Jézus feküdt benne, jó melegen bebugyolálva, de nem épp elrejtve.

A plébános zordon képpel megállította Johnnyt, és keményen megróttá. Tudta, hogy nagyon kicsi még, és ezért némi engedményt érdemel, mindazonáltal elég nagy ahhoz, hogy felfogja: a lopás bűn, s az egyházat egy megszentelt képmástól megfosztani igazán súlyos bűn. Érces hangon olvasta mindezt Johnny fejére, aki ártatlan szemmel bámulta — melybe lassanként bünbánatot sejtető könnyek gyűltek.

— De atyám — rebegte a gyermek, miután a pap végre befejezte a fejmosást. — Én nem loptam el a Jézuskát. Eszembe sem jutott ilyesmi — nyelt egyet, majd folytatta: — Csak amikor azért imádkoztam hozzá, hogy karácsonyra hozza el ezt a piros kocsit, akkor megfogadtam: elsőnek őt fogom megutaztatni rajta.

Hallotta?

Díszpolgári címet kap a harminc éve kómában fekvő nő

Lehet-e egy harminc éve kómában fekvő ember egy város díszpolgára? Akinek az élete pusztán szenvedés, övezheti-e egy város tisztelete? Bologna városa igenel válaszolt erre a kérdésre egy negyvenöt éves nő és az őt ápoló apja esetében.

Bologna város önkormányzata úgy döntött, megadja a díszpolgári címet Cristina Magrininek, akit édesapja harminc éve ápol otthonában. 1981. november 18-án Cristinát elütötte egy autó, amikor átszaladt a zebrán édesanyja elé, mert el akarta mondani neki, hogy jó osztályzatot kapott aznap az iskolában. Attól a naptól kezdve a lány kómában fekszik, az apa éjjel-nappal folyamatosan gondozza. 1992-ben meghalt a felesége, azóta egyedül rá hárul ez a feladat. Ő maga így beszél erről: „Én a lányomért élek. Nem ismerem a pihenést, a külvilág csak a televízióból érkezik el hozzám. De a helyemen vagyok. 77 éves vagyok, ebből 18 évet úgy töltöttem el, mint orvos, ápoló, fizioterapeuta, sofőr, szakács és apa. Ezek az évek duplán számítanak. Egyszer majd meghalok. És akkor mi lesz a lányommal?” Az édesapa küzd azért, hogy elismerjék a Cristinához hasonló emberek jogát az élethez: ő nem egy növény, amelyet csak öntözni kell, hanem egy ember, akinek simogatásra is szüksége van – mondja.

2010. november 10-én az olasz köztársasági elnök, Giorgio Napolitano Cristina apjának, Romano Magrininek a köztársaság lovagja címet adományozta. Idén november 14-én, hétfőn pedig a városi tanács tagjai egyhangúan mondtak igent a kérvényre, amelyet olasz családok nyújtottak be az önkormányzathoz. A kómában élő nő története jól ismert Olaszországban, sok család merít erőt belőle.

Gianluigi Poggi, a családot segítő csoport tagja, a kezdeményezés elindítója kifejezte örömét a döntés felett: „Cristina története megmutatja, mekkora szükség van arra, hogy minden embernek joga legyen a kezelésre, gondoskodásra, a házi gondozásra, arra, hogy a lehető legjobb körülmények között élhessen. Élete bizonyítja, hogy – a családnak köszönhetően – még a legsúlyosabb sérüléssel is lehet élni.”

Olaszországban megjelent egy könyv is Cristináról: *És ha holnap felébrednék?* címmel. Bevezetőjében így ír Mauro Sacconi, olasz munkaügyi miniszter: „A Magrini család története megmutatja, hogy a legnagyobb szeretet átformálhatja és legyőzheti a fájdalmat is. Nemcsak egy apa és egy anya lányuk iránti szeretetéről van itt szó, hanem arról a meggyőződésről is, hogy Cristina ajándék a világnak, nélküle mi magunk is kevesebbek lennénk. Felfoghatatlan titok ez, sokak szemében botrány, de mindenképpen tény.” A kötetben a szerzők kifejtik azt is, hogy

a társadalom szereti leegyszerűsíteni a dolgokat, egyértelmű jelentést tulajdonít a szavaknak. Azt mondjuk, Cristina kómában van, de valójában a kóma öntudatlan állapotot jelent, és akik látják őt, tudják: eszik, alszik, ébren van, fájdalmat érez és valószínűleg örömet is az emberi kapcsolata miatt.

Forrás: Magyar Kurír

Kunszery Gyula: Akik a gyermeket keresték...

Jöttek mogorva zsoldosok, markolván zord fegyvereket....

Keresték. - Ámde nem találták a Gyermeket.

És jöttek tudós mágusok: beutazták a Keletet,
s keresték... s végül megtalálták a Gyereket.

És jöttek szelíd pásztorok, szívükben béke, szeretet...

Keresték s rögtön megtalálták a Gyereket.

Bódás János

Betlehem felé

József, a názáreti
kezeiben bot volt. Vezeti
úttalan utakon át
óvatosan szamarát.

Hajnalarcú asszony ül
rajta. Reszket és örül.

Méhe vergődő falát
rugdossa egy picit láb.

Betlehemig ha elér,
lesz-e bába, ágy, fedél?

Szívén öröm remeg át,
hogy életet annak ad,

kiben nem egy kisgyerek:
az üdvösség közeleg.

Tüzes szárnyú madarak:
próféciaik szállanak
fölöttük láthatatlan,
suhogó, nagy csapatban,
s merre útjuk célja visz,
indul egy új csillag is.

Viszi hegyen-völgyön át
a szamar a kis anyát,
s mintha tudná, kit cipel,
minden lépésre ügyel.
Lépte könnyű, csendes és
mégis boldog remegés,
üdvösséges új remény
dobban át a föld színén.

Nem haddal, nem csatákon:
anyaméhben, samáron,
szótlanul és szegényen
botorkál be szerényen
Betlehembe, éjszaka
a világ új korszaka!

A karácsonyfát a Jézuska adja

- Meg kell mondanod neki! - Anya már ki tudja, hányadszor kezdte újra ezt a nótát.

- Jó, majd megmondom... - válaszolt feszengve Apa. Nagyon nem akaródzott neki ez a feladat. - Félek, hogy nagy lelki törés lesz számára.

- Elég nagy már ahhoz, hogy megértse.

- Szerintem nem fogja elfogadni.

Napok óta folytatták ezt a parttalan vitát. Ekkor azonban, mintegy végszóra, bejött a Kislány; inkább beszökdécselt, a maga szokott módján. Apa megköszönte a torkát:

- Kislányom, mondanom kell... valamit - nehezebben ment, mint gondolta. Akadozva folytatta: - Idén nem lesz... nem lesz karácsonyfa, Nagyon drága, kifizethetetlenül drága. Az a helyzet, hogy... elfogyott a pénz. Ha valami kis ajándékot szeretnének adni, akkor fára már nem jut..

A Kislány szeme egyre jobban

elkerekedett, egyre döbentebben nézett Apára, a végén pedig szemrehányóan kitört:

- A karácsonyfát a Jézuska adja!

~ Nem, nem, dehogy! Nekem kell megvenni a piacon, nekem kell hazacipelni. Csak eldugjuk, hogy az ünnep előtt ne lássad. Nincs is Jézuska, ez csak olyan szokás, hogy ezt mondják.

A karácsonyfát a Jézuska adja! - ismételte meg ellentmondást nem tűrő hangon a Kislány.

Most hosszú vita kezdődött, de a Kislány nem tárgított, makacsul ismételtette:

- A karácsonyfát a Jézuska adja!

Nem lehetett ebből kibillenteni, előbb határozottan, aztán makacsul, végén szinte sírvakönyörögve ismételtette. Nem hatott se keménység, se érvelés, se kedvesség, se kérés.

A csengő vetett véget a kilátástalan párbajnak. Az ajtóban a Szomszéd állt, s kezében egy fenyőfát tartott, ami úgy meglepte Apát, hogy köszönni is elfelejtett. Ezt félreértve Szomszéd kezdett magyarázkodni:

- Ezt maguknak hoztam, ha elfogadnák. A fiam váratlanul telefonált, hogy értem jön, és felvisz az ünnepekre magukhoz, a városba. Ez a fa meg már megvan, magammal vinni nem tudom, de sajnálnám kidobni. Ha még nincs fájuk,

akkor itt van ez.

- Köszönjük, de... nem fogadjuk el - Apa röstelkedve mondta ki: - Nem tudjuk kifizetni.

- Nem, nem! Nem is kell, nem is szabad! - tiltakozott hevesen a Szomszéd. - Tudja, én úgy kapom az Erdészettől a nyugdíj mellé. Nekem se került pénzbe.

- Látod, Apa, meglett a karácsonyfa! - nem vették észre, ahogy a Kislány közékük furakodott. - Meghozta a Jézuska ~ közölte, diadalmasan.

- De,, de hát ezt a Szomszéd Bácsi hozta, láthatod.

- Jaj, Apa! Tavaly meg te hoztad. Azt is láttam. Gondolod, nem vettem észre, amikor hazacipelted? Még azt is tudom, hová rejtetted. De nem áruulom el! - tette hozzá hamisan, mint aki titkot tud.

- Hiszen a Jézuskának kicsi a keze. Egy pólyás baba nem is tud járni, hogyan cipelhetne annyi karácsonyfát, hogy mindenhova jusson? A cipelés az apák dolga. De a Jézuska adta az Erdészeknek, ők a Szomszéd Bácsinak, aki pedig most áthozta. Ugye, hogy így van? Na, látod, hogy van Jézuska, hiszen ő adja a karácsonyfát.

Igen, látom. - mondta Apa, és közben nagyon szégyellte magát...

Ifj. Rieth József

Ima

Mindenki egyért, egy mindenkiért

Oly sok az arc, de egy a béke;

oly sok a szív, de egy a szeretet;

oly sok az ember, de egy a csapat

Te, gyűjtesz egybe, te egyesítesz minket, Uram.

Te azt akartad, hogy eggyé váljunk mint a kenyér.

Oly sok a gondolat, de egy az igazság;

oly sok a könyörgés, de egy a lélek;

oly sok a szó, de egy a közösség.

Te gyűjtesz egybe, te egyesítesz minket, Uram,

Te azt akarod, hogy eggyé váljunk

Egy a test, egy a lélek, egy a remény, mely összeköt minket

Aki szeret téged, annak egyetlen igazság létezik.

Te, Uram, azt akarod, hogy barátaid legyünk,

sőt: azt akarod, hogy testvéreid legyünk.

Mindannyian az egyetlen Atya gyermekei vagyunk.

Alföldi Géza:

Mária dalolja...

Karácsony este. És esik.

Gyermekként sírva csorog az eresz.

S halk szél, mint altatódal az anyák ajkán halkan neszez.

Ring a csodás égi bölcső:

– a gyermek sír, ki ma született,

–

s Mária dalolja altató dalát a csillagszemű fia felett.

1947. XII. 24.

Ifis kirándulás Háromfán

Október 28-án este 5 órakor indultunk el Háromfára. Nagyon jó kis csapat verődött össze. Nagyon örültünk, hogy a frissen bérmákozottak is eljöttek, akik első ízben kóstolhattak bele, hogy milyen jó Ifi körünk tagjának lenni. A háromfai plébánián volt a szállásunk. Miután birtokba vettük a szállást neki álltunk a főzésnek. A finom vacsora után játszottunk majd a Csendszimfónia című filmet néztük meg. Glenn Holland, a tehetséges zeneszerző olyan műről álmodik, amellyel beírja magát a zenetörténelembe. A hírnvre azonban még várni kell. Kénytelen zenét tanítani egy középiskolában, Ráadásul a kislia hallássérülten születik, így soha nem hallhatja az apja zenéjét. Évek telnek el, mire képes elfogadni saját és fia sorsát. Ez idő alatt diákok százainak ad ihletet s változtatja meg az életét. Nagyon tanulságos volt.

A film után takarodó következett mivel már későre járt az idő. Másnap megosztottuk egymással, hogy kinek mit üzent a megtekintett film. Ezután elmentünk a halastóhoz. Jó volt a szép őszi időbe sétálni. Délután átmentünk a templomba, ahol elmondtuk egy rövid fohászt és énekeltünk. Nagyon jól éreztem magam, és azt hiszem ezt mindenki nevében mondhatom.

Köszönjük szépen Lóránt atyának ezt a tartalmas együttlétet!

Révész Bettina

1	2	3	4		5	6	7	8
9		○		10		○		
11					○		12	
13	○		14			15		
16		17			18			
19				○			20	
21				22				
23			24				○	25
26							27	

REJTVÉNY GYERMEKEKNEK

Vízszintes

1. Népszerű svéd pop-együttes volt a 70-es években 5. Fúvós hangszert 9. szépen felékesített 11. Pesthez közeli község lakója 12. Kettős betű 13. Ifjúsági Magazin 14. Kicsinyítő képző 15. Páros futóláb! 16. Erre helyezik a halottat 19. Nagyra tátották a szájukat, mert álmosak 21. Némán lesz! 22. „Fényesebb a láncnál a ...” (Petőfi) 23. Zamat 24. Izgalmas esemény 26. Zöldségféle 27. Papírra vet

Függőleges:

1. Magas katonai rang 2. Alternatív tüzelőanyagot állítanak elő belőle 3. Páratlan basán! 4. Nem ezeket 5. Az SZTK elődje 6. ba, ... 7. Férfinév 8. Apukánk más szóval 10. Aktákat, hivatalos papírokat 15. Mosogatószert, de szurkolói csoport is van

ilyen 17. Folyóban, tengerben is ez van 18. Kisfaludy ...- költőné 20. Juttatni 24. Maugli kígyója 25. Doktor röviden

A karikákba került betűk helyes összeolvasásával egy nevet kapsz eredményül. Állítsd helyes sorrendbe és olvasd össze! Személye kötődik a karácsonyhoz. Erre a 6 betűs névre vagyunk kíváncsiak.

JÁTSSZUNK !

„Telefonos”

A játékosok körben állnak, sorban mindenki kap egy számot. Az első elkezd telefonálni: két kezét a füle mögé teszi – „egyes hívja 8-t”. Ekkor a 8-nak fogadnia kell a hívást: két kezét a fülei mögé kell tenni, és a 7-nek, illetve a 9-nek is a 8-as felőli kezét a saját füle mögé. Ezután a 8-as hív valakit. Aki elrontja a mozdulatot, kiesik. Aki olyat hív, aki már kiesett, szintén kiesik. Az utolsó 3 ember a győztes.

AZ ELLENTÉTEK KRISZTUSA

Amikor másokra gondolt - és amikor önmagára

Amikor másokra gondolt: úgy is mondhatnánk, hogy Krisztus humanizmusa, Krisztus kapcsolata az emberekkel.

A Szentírást olvasó embernek könnyen az a benyomása támad, hogy Krisztus nyilvános működése egyetlen folyamatos jócselekedet-sor és tanítás-sor. De ezt a képet ki kell javítanunk magunkban, annál is inkább, mert a szentírásstudomány egyetlen évben bele tudná szűkíteni Krisztus nyilvános működését, az evangéliumban leírt összes csodáját és tanítását. Valószínű, hogy Krisztus nyilvános működése három évre terjedt, de ha egy évbe is beleszűkíthető, ebből látszik, hogy Krisztus "munkarendje", "napirendje" eléggé kötlen, eléggé szabad volt: Ő együtt volt az emberekkel. Az apostolokra vonatkoztatva ezt: észrevesszük, hogy az a légkör, amit Krisztus kialakította a maga legszűkebb környezetében, az egyáltalán nem valami komor, aszketikus, önmegtartózkodásra alapozott életstílus volt. A kulcsmondat ezzel kapcsolatban akkor hangzik el, amikor Keresztelő János tanítványai számon kérik Jézuson a böjtöt, s Ő akkor így válaszol: "Csak nem búsulhat a násznép, míg vele a völegény?" (Mt 9, 15). Krisztus tehát a maga környezetében valami oldott, valami derűs, tiszta és harmonikus atmoszférát alakított ki, az egyformán gondolkodó emberek nyugodt, boldog együttese volt az apostolok társasága.

Hasonló adottságot látnak akkor is, amikor idegenekkel: gazdagokkal, szegényekkel, farizeusokkal, törvénytudókkal és nyilvános bűnösökkel találkozunk. Érdekes, hogy mennyire gátlás nélkül elfogadta a gazdagok meghívását, és ugyanígy a szegények meghívását, annak ellenére, hogy ezt mindkét oldal helytelenítette. (A gazdagok megsértődtek, a szegények pedig gyanakodni kezdtek, hogy megalkuvásról van szó.) Krisztus azonban mindenkit embernek nézett: a gazdagot is, a szegényt is, a bűnöst is. És azt látjuk, hogy Ő az embert nemcsak sajnálta, nemcsak gyógyította, hanem

tisztelte is. Nem tűrte a lenézést. Szt. Máté evangéliumának 5. fejezetében találjuk azokat a mondatokat, ahol az emberi ítélkezéstről beszél (Mt 5, 22-23). Azt tanítja, hogy ha valaki felebarátjára azt mondja: ráka (azaz: buta, ostoba), méltó a fő-törvényszék ítéletére, s ha valaki azt mondja a másiknak, hogy bolond, méltó a gehenna tüzeire. A "bolond" szó nem elmebeteg jelent a kor nyelvén, hanem pojácát. Azt jelenti a szó, hogy "te beszélhetsz nekem, úgysem számít, senki sem vesz téged komolyan". Krisztus ezt nem tűrte.

A farizeusokkal sok ellentéte volt. De a fő szemrehányás, a nagy bűn nem a képmutatásuk volt, hanem az, hogy lenézték a többi embert (Vö. a vámos imája: "hálát adok neked Isten, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember..., mint ez a vámos" (Lk 18,11), Krisztus ezt nem engedte. Ő az embert embernek nézte, és kimondta azt a

merész szót is, hogy az "utcanők megelőznek benneteket Isten országában" (Mt 21,31).

A krisztusi humanizmusnak ezt az általános ember-testvériségét koronázza meg az a kijelentése, hogy "anyám és testvéreim azok, akik Isten igéjét hallgatják és teljesítik" (8 Lk 8,21).

És amikor elsősorban önmagára gondolt? Ilyenek voltak a hosszú, magányos és éjszakai imádkozásai:

- "A nép nagy tömegében tódult hozzá, hogy hallgassa, és betegségekiből gyógyulást nyerjen. Ő azonban inkább magányos helyekre vonult vissza, hogy imádkozzék" (Lk 5, 15-16). - "Hajnal felé, amikor még sötét volt, fölment és kiment egy magányos helyre, hogy imádkozzék" (Mk 1, 35). - "Miután elbúcsúzott tőlünk, fölment egy hegyre, hogy imádkozzék. Közben beesteledett" (Mk 6, 46). - "Azokban a napokban fölment egy hegyre, hogy imádkozzék.

Az egész éjszakát Isten imáadásában töltötte" (Lk 6, 12).

Ezek az éjszakai, magányos imák mutatják, hogy Krisztus itt elsősorban nem példát akar adni, tehát nem pedagógiai cél vezet, hanem ezek a hosszú, magányos imák istenemberi lényének megnyilvánulásai, a benne élő értékrend külső megvalósulása, mert az Ő természetes közege az Atyával való együttlét.

(Egy napon az apostolok azt kérték tőle: "Uram, taníts meg minket imádkozni!" (Lk 11, 1). Vagyis nem Krisztus kezdeményez. Ő maga éjszakákon át imádkozott, a környezete ezt tudta - de Ő egy szóval sem parancsolta meg, hanem rábízta az "atmoszférára" - és egyszer csak megszületett a kérés: taníts meg minket imádkozni!)

A betániai vacsorán, amikor a keleti vendéglátásnak megfelelően egy asszony értékes olajtartó edényt tör szét és a vendég haját megkeni illatos olajjal, megbotránkozás hallatszik: jobb lett volna, ha ennek az árát a szegényeknek adják! Szt. János evangéliuma ezt a megütköző szót Júdásnak tulajdonítja. Máté és Márk evangéliumában azt mondja: "a tanítványok", illetve "néhányan". Tehát kiterjesztik a többire. A valóság pedig az, hogy mindenkinek, nekünk is eszünkbe jut, hogy valóban: nem lett volna mégis jobb a szegényeknek adni ennek értéké? ... És Krisztus a maga tapintatos és szeretetteljes módján ekkor védelmébe veszi az asszonyt: Ne bántsátok, szegények máskor is lesznek veletek, de én nem. A temetésemre cselekedte ezt. - A temetés, úgy látszik, akkor is drága dolog volt. Krisztus tulajdonképpen ezt mondja: egy hét múlva már halott vagyok. Amit a halottnak megadtatok volna, azt most megkaptam az élő.

Úgy érezzük azonban, hogy Krisztus itt valójában nem önmagával törődik, hanem védelmébe veszi az asszonyt.

A költő azt mondja: "Sem utóda, sem boldog őse, /sem rokona, sem ismerőse/ nem vagyok senkinek..." - (Ady) -

Krisztustól azt hallottuk: "Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az mind testvérem, nővérem és anyám" (Mk 3, 35). íme, a krisztusi humanizmus lényege.

Dr. Hegyi László

IGELITURGIKUS NAPTÁR

1. csütörtök(Szent Blanka)

[Iz 26,1-6](#); [Zs 117](#); [Mt 7,21.24-27](#)

Bízzatok az Úrban, mert az Úr a mi kösziklánk mindörökre

2. péntek(Szent Lúcius, Szent Szilvánusz)

[Iz 29,17-24](#); [Zs 26](#); [Mt 9,27-31](#)

Azon a napon a vakok szemei látni fognak

3. szombat: XAVÉRI SZENT FERENC(Szent Szofonias)

[Iz 30,18-21.23-26](#); [Zs 146](#); [Mt 9,35 - 10,1.6-8](#)

Megkegyvelmez az Úr, ha hozzá kiáltasz

4. vasárnap: ADVENT 2. VASÁRNAPJA(Damaszkuszi Szent János, Szent Borbála) [Iz 40,1-5.9-11](#); [Zs 84](#); [2Pét 3,8-14](#); [Mk 1,1-8](#)

Építetek utat a pusztában az Úrnak

5. hétfő

[Iz 35,1-10](#); [Zs 84](#); [Lk 5,17-26](#)

Maga az Isten jön, és megszabadít minket

6. kedd(Szent Miklós)

[Iz 40,1-11](#); [Zs 95](#); [Mt 18,12-14](#)

Keressétek az Urat, amíg megtalálható, hívjátok segítségül, amíg közel van

7. szerda: SZENT AMBRUS

[Iz 40,25-31](#); [Zs 102](#); [Mt 11,28-30](#)

Akik az Úrban bíznak, erejük megújul

8. csütörtök: SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep)

[Ter 3,9-15.20](#); [Zs 97](#); [Ef 1,3-6.11-12](#); [Lk 1,26-38](#)

Ellenségeskedést támasztok közötted és az asszony között

9. péntek

[Iz 48,17-19](#); [Zs 1](#); [Mt 11,16-19](#)

Bárcsak figyeltél volna parancsaimra

10. szombat

[Sir 48,1-4.9-11](#); [Zs 79](#); [Mt 17,10-13](#)

Illés ismét eljön

11. vasárnap: ADVENT 3. VASÁRNAPJA(Szent I.Damazus pápa)

[Iz 61,1-2a.10-11](#); [Lk 1,46-54](#); [1Tessz 5,16-24](#); [Jn 1,6-8.19-28](#)

Hirdetem az Úr kegyelmének esztendejét

12. hétfő(Chantal Szent Johanna Franciska)

[Szám 24,2-7.15-17a](#); [Zs 24](#); [Mt 21,23-27](#)

Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből

13. kedd: SZENT LÚCIA

[Szof 3,1-2.9-13](#); [Zs 33](#); [Mt 21,28-32](#)

A szegény és nincstelen nép az Úr nevében keres oltalmat

14. szerda: KERESZTES SZENT JÁNOS(Szent Venantius Fortunatus)

[Iz 45,6b-8.18.21b-25](#); [Zs 84](#); [Lk 7,18b-23](#)

Harmatozzatok, egek a magasból, hulljon igazság a fellegekből

15. csütörtök

[Iz 54,1-10](#); [Zs 29](#); [Lk 7,24-30](#)

A hozzád való hűségem nem szűnik meg - mondja könyörülő Urad

16. péntek(Szent Adelheid-Etelka)

[Iz 56,1-3a.6-8](#); [Zs 66](#); [Jn 5,33-36](#)

Nemsokára eljön szabadításom, és megnyilvánul igazságom

17. szombat

[Ter 49,2.8-10](#); [Zs 71](#); [Mt 1,1-17](#)

Nem távozott el Júdából a jogar

18. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA [2Sám 7,1-5.8b-11.16](#); [Zs 88,2-29](#); [Róm 16,25-27](#); [Lk 1,26-38](#)

A te házad és királyságod örökre megmarad

19. hétfő

[Bír 13,2-7.24-25a](#); [Zs 70](#); [Lk 1,5-25](#)

Sámson felnövekedett: az Úr lelke működni kezdett benne

20. kedd(Szent Teofil)

[Iz 7,10-14](#); [Zs 23](#); [Lk 1,26-38](#)

Íme a szűz méhében fogan, és fiút szül

21. szerda(Kaniziusz Szent Péter)

[Én 2,8-14](#) vagy [Szof 3,14-18a](#) [Zs 32](#) [Lk 1,39-45](#)

Szerelmesem hangját hallom: jön már ugrálva a hegyeken

22. csütörtök

[1Sám 1,24-28](#); [1Sám 2,1.4-8](#); [Lk 1,46-56](#)

Az Úr teljesítette kérésemet, amit kértem tőle

23. péntek(Kenty Szent János, Szent Viktória)

[Mal 3,1-4.23-24](#); [Zs 24](#); [Lk 1,57-66](#)

Elküldöm követemet, aki egyengeti előttem az utat

24. szombat(Szent Ádám és Éva)

[2Sám 7,1-5.8b-11.16](#); [Zs 88](#); [Lk 1,67-79](#)

A te házad és királyságod örökre megmarad

25. vasárnap: KARÁCSONY: JÉZUS KRISZTUS SZÜLETÉSE(Szent Anasztázia) [Iz 52,7-10](#); [Zs 97](#); [Zsid 1,1-6](#); [Jn 1,1-18](#)

Látták a földön mindenütt Istenünk szabadítását

26. hétfő: SZENT ISTVÁN VÉRTANÚ (ünnep)

[ApCsel 6,8-10](#); [7,54-59](#); [Zs 30](#); [Mt 10,17-22](#)

Uram, kezedbe ajánlom lelkemet

27. kedd: SZENT JÁNOS APOSTOL (ünnep)(Salkaházi Sára)

[1Jn 1,1-4](#); [Zs 96](#); [Jn 20,2-8](#)

Az élet igéjét hirdetjük nektek

28. szerda: APRÓSZENTEK (ünnep)

[1Jn 1,5 - 2,2](#); [Zs 123](#); [Mt 2,13-18](#)

Isten világosság, benne nyoma sincs a sötétségnek

29. csütörtök(Becket Szent Tamás)

[1Jn 2,3-11](#); [Zs 95](#); [Lk 2,22-35](#)

Aki szereti testvérét, az világosságban él

30. péntek: SZENT CSALÁD (ünnep)

[Ter 15,1-6](#); [21,1-3](#); [Zs 104,1-9](#); [Zsid 11,8.11-12.17-19](#); [Lk 2,22-40](#)

Ábrahám hitt az Úrnak, ezért igaznak fogadta el őt

31. szombat(Szent I. Szilveszter pápa)

[1Jn 2,18-21](#); [Zs 95](#); [Jn 1,1-18](#)

Gyermekeim, itt az utolsó óra!

A kápolna karácsonya

Tél volt, hűvös sötét tél. Az ablakon nem szűrődött be fény már hosszú-hosszú évek óta. A templom aludt, és már mindenki megfeledkezett róla. Elfelejtették szépségét, biztonságot nyújtó belsejét.

Kint tombolt a zord szél; advent felé járt az idő, mikor a kápolnában valaki megszólalt:

- Nekem már teljesen elegendem van. Az emberek nem járnak szentmisére, teljesen elfelejtettek minket. Csak mi, tárgyak maradtunk itt hűségesen. – mondta az örökmécses és kialudt.

Erre a hangra az összes tárgy felébredt álmából, hogy elpanaszolják minden gondjukat, bajukat.

- Nézzetek fel! Itt vagyok a kórusban már nagyon hosszú ideje. Mikor idehoztak mindenki örült nekem. Szép hangom volt. Most itt állok porosan, hangtalanul és arra várok, hogy mikor szakad le alattam a kórus. – suttozta az orgona.

- Milyen szép terítő voltam az Úr asztalán! Gyengéd kéz himzett, s most poros és szakadozott vagyok. – panaszkodott az oltárterítő.

Mindenki elmondta, mi bántja. Majd szép lassan elszunynyadtak és újra csend lett a templomban. Csak a szű percegését lehetett hallani.

A következő vasárnap, mikor felébredtek, azt vették észre, hogy az oltárterítő szépen kimosva, megvarrva feküdt az oltáron. Csodálkoztak, de nem tulajdonítottak nagy jelentőséget neki.

Rá egy hétre az orgona is meglepődött, mikor kinyitotta a szemét. Kijavítva, megtisztítva állt régi helyén, a kórusban.

Így ment ez négy héten keresztül. Minden vasárnap egyre több tárgy találta tisztán, rendben magát, míg végül elérkezett a Szenteste. Ezen az éjszakán szokatlanul nagy csend volt odakint, még a fenyők susogását sem lehetett hallani. A templomban mélyen aludtak. Nem tudták, hogy ma született a Kisded, aki megváltást hoz a világnak. Éjfélkor nagy zajra ébredtek. Fenn a toronyban megszólaltak a harangok. Először lassan, majd egyre hangosabban kongtak.

- Mi ez? Mi történt? – kérdezték egymástól a tárgyak.

Ebben a pillanatban kinyílt a tabernákulum ajtaja, ahonnan Jézus lépett ki, és egyenest a térdeplőhöz lépdelt.

Letérdelt, és imádkozott. A tárgyak összenéztek:

- Most mit csináljunk? – kérdezték kétségbeesve.

Jézus megszólalt és ezt mondta:

- Figyeljetez rám! Négy héttel ezelőtt azt mondtátok, hogy mindenki elfelejtett titeket. Ez a sóhaj nagyon fáj nekem. Én mindig itt voltam, vagyok és leszek veletek. Úgy láttam jónak, ha segíték rajtatok és megjavítom az emberek szívét. Azon az éjszakán egy szellőt indítottam el bárányaim felé. Ez a szellő, amely azóta már szellé változott kondította meg odafent a harangokat. Tudom, hogy ezt az emberek meghallották. Holnap eljönnek ide, megnézni mi történt. Eljönnek és imádkoznak. Újra ráta-lálnak Istenre, itt, ebben a szegényes kápolnában. Felismerik szépségét, biztonságot nyújtó belsejét, és többé nem marad bezárva az ajtaja. Most örvendjetez és énekeljetez:

Dicsőség mennyben az Istennek!

Dicsőség mennyben az Istennek!

Az angyali seregek

Vígan így énekelnek:

Dicsőség, dicsőség Istennek.

Békesség földön az embernek!

Békesség földön az embernek,

Kit az igaz szeretet

A kis Jézushoz vezet,

Békesség, békesség embernek.

Dicsérjűk a szent angyalokkal,

Imádjűk a hív pásztorokkal

Az isteni gyermeket,

Ki minket így szeretett,

Dicsérjűk, imádjűk és áldjűk.

Kis Jézus! ne vess meg bennűnket,

Hallgasd meg buzgó kérésűnket.

Jászolodnál fogadjűk,

Hogy a vétűk elhagyjűk,

Ó Jézus, ne vess meg, hallgass meg.

Dicsőség az örök Atyának

És értűnk született Fiának,

S mindkettű Szentlelkének,

A malaszt kűtfejének:

Dicsőség, dicsőség Istennek!

Vida Zoltán

KITEKINTŐ

Apa, megengeded, hogy szájon vágjam?

Gyerekevelési mini dráma 4 felvonásban

Még csak 7 és fél éve vagyok szülő, és csak két gyermekem van, úgyhogy lehet, jobb lenne befogynom a számat a témában... de van saját élményem, amit nem tudok magamban tartani. Szerintem tanulságos...

1.

4 éves kisfiam jön haza az oviból. Durcás. Inkább szomorú. Néz rám a nagy barna szemével. Micsoda mélység van ezekben a szemekben! Most úgy érzem, titkot hordoz. Kell pár nap, mire kiderül, hogy van egy kisfiú, aki harapdál az oviban.

De nem csak úgy viccből, hanem tényleg.

– Apa, akkorákat harap, mindenki fut előle...- mondja az én drága gyermekem, aki jó lélek, a légynek sem ártana, cseppet sem oly harcias, mint amazon nővére.

– Hát, kisfiam, szólj az óvó néninek – mondom, hiszen ez a civilizált megoldás, vagy mi... Megígéri. Mi is szólnak, mint szülők, beszélünk róla vele, jó pedagógus, igyekszik figyelni, de hát nem tud mindenütt ott lenni. Reméljük, hogy minden jobbra fordul.

2.

Pár nap múlva újra harapás történik, ezúttal az udvaron. Na, most mit mondjak?

Újra elmondjuk a gyerekeknek a teendőket, bár ő állítja, hogy szólt. Feszültséget érzek. A gyerek is szorong. Nem kellene jobban megvédenie magát? Ki tanítja meg majd őt erre? És mikor? Pont 4 éves, a fiúknál a 4-5 éves kor kulcsfontosságú az apával való kapcsolatban. Huh, egyre feszültebb vagyok, utána olvasok, és tényleg. Most kellene nagyon odafigyelni rá. Milyen jó lenne, ha emlékezne rá, hogy apa megtanított megvédeni magát... de persze tudják róla azt is, hogy ő a lelkes gyereke, és hát neki kell a legjobbnak lennie (hogy ezt a baromságot honnan szedik az emberek...?). A fürdésnél megnézem a harapás helyét. Tényleg csúnya. Elképzelem azt az elvetemült gyereket. Aztán eszembe jut az is, hogy biztos az enyém idegesítette fel. Lehet, hogy cukkolja is. Na, így lesz az áldozatból felbújtó. Biztos megérdemelte azt a harapást... nem, nem, elhessegetem a gondolatot. És remélem újra, hogy minden jóra fordul.

Ismeretlen szerző:

Új világoosság jelenék

Új világoosság jelenék, ó tévelygés csendesedék;
Isten igéje jelenék, újonnan nekünk adaték.

Evangéliom erejét, Krisztust, áldott szent Igéjét,
Atya Isten nagy jó kedvét, megmutatá ő kegyelmét.

3.

Mikor másnap megyek az oviba, találkozom az ominózus gyermekkel és édesanyjával. Jól szituáltak, kedvesek, a kisgyerek is mosolyog, köszön. Semmi harapós formája nincs. Biztos rendeződik minden. Aztán délután az óvónő már az ajtóban fogad. Gyermekem olyan harapást kapott az ebédnél a fülébe, hogy azt hitték, a tettes szájában marad a kis fülcimpa. De szerencsére már jól van, bár nagyon megijedt. Látom az én drágámon a félelmet, az aggodalmat, hogy holnap is oviba kell jönni. És ekkor valami mélyen megmozdul. Valami ösztönös szinten átfordul. Hazamegyünk. Leültetem a fiamat, és a szemébe nézve ezt mondom:

– Kisfiam, ha legközelebb harapni akar az a fiú, ezt a jobb kis kezedet felemeled, és akkorát vágysz a szájára, amekkorát csak bírsz! Akkorát, hogy elmenjen a kedve a harapdálástól! – Tudom, hogy minden iskolai (óvodai) agressziónak ez a mechanizmusa, hogy nem szabad a láncot folytatni, de akkor, amikor az enyémről van szó, amikor rólam van szó, a tudomány hangja elgyengül. Nagyon néz a gyermek, és megkérdezi:

– Apa, te most komolyan megengeded, hogy szájba vágjam?

– Meg bizony! – jön a válasz. Az anyjához rohan a konyhába:

– Te is megengeded? - Ha apa megengedte, én is – jön a válasz. És a gyerek felszabadul. Egész délután énekelget, vidáman játszik. Másnap reggel teljesen egyszerre érnek az oviba. Miközben átöltözünk, kisfiam ránéz Harapósra és ezt mondja:

– Apukám megengedte, hogy szájba vágjalak, ha harapni akarsz. Persze ott van az anyja is. Zavartan mosolygok, ő meg nem kérdez semmit. Már nagyon várom a délutánt. A fiam elmeséli, hogy megpróbálta megharapni a fiú, de ő bizony úgy szájba verte, hogy csak na, és utána békén hagyta. Büszke vagyok a gyerekre. Akkor is, ha ez bárkiből is nemtetszést vált ki.

4.

Napok telnek el és hetek. Nincs harapdálás. Nincs szájba verés sem. Állítólag néha együtt játszanak. Kétkedve fogadom az ilyen híreket. Egyszer csak születésnap meghívót kapunk. Igen, ahhoz a kisfiúhoz, akivel nemrég még dúlt a háború. Elmegyünk. Jól érezzük magunkat. Sokat nevetünk. Ma már jó barátok.

Na és a tanulság? Nem tudom. Receptem sincs. Mindig jónak neveltek. Sokszor ráfáztam erre. De nem hiszek az erőszak erejében sem. Inkább a szeretetében.

Kár, hogy sokszor elfelejtjük magunkat szeretni annyira, hogy kiálljunk magunkért, és megvédjük magunkat. Ha ez nem megy, hogyan tudnánk akkor gyermekeinket átadni egészséges mintákat?

Thoma László

Kit sok száz esztendeiglen eltitkolt volt Atya Isten
Mint megmondá jövendőlvén Ámos próféta könyvében.

Ezt a mi hitetlenségünk és nagy telhetetlenségünk,
Érdemlette tévelygésünk, emberbeli reménységünk.

Igaz az Isten Igéje, kivel él ember elméje,
Kinek megmarad ereje és el nem vész ő reménye.

Kolozsvár, 1744

Visszatekintés

Tűzmadár emlékei...

Újra elindítottak. Ez már nem szokatlan mióta új tulajdonosom van. Voltam már Vízváron, Balatonberényben és egy „Narnia”- tábor is utánam van, amibe egy kicsit belerokkantam. Tudni illik ugyanis, hogy a lányok táborából hazafelé jövet elromlott a víz-pumpám és Nagybjomban elakadtam. A gyerekek sajnálták, hogy nem velem térhetnek haza. Úgy hallottam távolsági járat barátommal, Zöld Sassal kellett utazniuk Kanizsára. Most arról számolnék be mi minden történt velem, velünk a fiuk „Narnia”- táborában.

Hétfő reggel hét órakor indultam 47- fővel a fedélzeten újra (most már a fiukkal) Nagytagyospusztára. Indulás után megismertem mindenkit. Hallottam ki, mit beszél az öt órás út során. Voltak olyanok, akik a tavalyi tábori élményeiket mesélték és voltak olyanok is, akik először indultak táborba és félelmüket próbálták legyőzni kiabálással, hangos beszéddel. Próbáltam őket csillapítani rugózással, de nem sikerült. Hát ennyi telik egy ilyen öreg, kiszuperált „Tűzmadártól”. Egy órára érkeztünk meg szálláshelyünkre. Én egy rövid ideig a helyi sertéslepen pihenhettem. Itt volt az én állomáshelyem a tábor folyamán. Rövid szunyókálás után Környére vittem a csapatot. Egy foci pályánál álltam meg és még hallottam, ahogy a gyerekek egy keresztretjvényhez hasonló feladatot kaptak. Környe községről kellett kérdésekre válaszolni. Kíváncsi voltam, vajon ezt hogy oldják meg. Várakozás közben megeredt az eső. Fürödhettem. Láttam, hogy az egyik csapat visszafelé szalad. Elmondták merre jártak, kiket kérdeztek meg. Azt is megtudtam, hogy a polgármester úrral is beszélgettek. Ezután a többiek is megérkeztek. Ők is meséltek, megszártkoztak. Az időjárás miatt visszavittem őket Tagyospusztára és nyugovóra tértem.

Másnap reggel álmosan ébredtem, mikor Lóránt atya kinyitotta az ajtómat. Kíváncsian vártam, vajon ma hova szállítom a táborozókat. Lóránt atya azt mondta Tatabányára megyünk bányász múzeumba, majd sziklamászás és a Vitányvár meghódítása lesz a program. Amikor felszálltak rám a gyerekek elmesélték, hogy látták tegnap a Hajnalvándor című filmet. Ez a film volt a kerettörténete a tábornak. Valami csatakiáltást, vagy indulót is megemléstettek, amit nekik kellett kitalálniuk és este a táborgyertyánál előadniuk. Jól telt az estéjük, sokat énekeltek, de a gyerekek csak sokára tudtak elaludni. Ezt már a felnőttektől tudom, akik ugyanúgy velem utaztak a hét folyamán. Lassan odaértünk a múzeumhoz, ahol tárlatvezetők várták a fiatalokat. Egész sokáig elváltak, bent a múzeum területén. Körbejárták és megnézték, hogy hol éltek, laktak és dolgoztak a bányászok halálukig. Bent a bányászok általános iskolájában még a padokba is beültek, és úgy

hallgatták a vezetőket. Mikor kijöttek és felszálltak rám, máris a következő program helyére mentem velük. A fele társaságot leraktam sziklát mászni, a többieket tovább vittem a Vitányvár közelébe. Amikor az egyik csapat végzett a túrával, helyet cseréltek a sziklamászókkal. Hazafelé persze megint meséltek nekem. Elmondták milyen fárasztó volt felmászni a Vitányvárhoz, de a kitartás megérte, mert gyönyörű kilátásban volt részük. A sziklamászók is elfáradtak mire felkapaszkodtak a majdnem függőleges sziklákra. A sziklafal aljában a profi sziklamászókkal egy kutya is ment és lehetet simogatni, de etetni nem volt szabad. Visszaértünk, és én újra pihenhettem.

Szerdán már azelőtt kinyitottam a szememet, mielőtt sofőröm keltett volna fel. Szép volt a napfelkelte és jó volt a friss levegőből szippantani, elmélázni a régebbi időkről. Úgy tudom, hogy ma délelőtt fürdeni megyünk a tatabányai Gyémánt fürdőbe. Majd egy órára várnak a tatai Öreg- tóhoz sárkányhajózni. A többi az idő függvénye. Mikor odaértünk a gyerekek örömmel indultak fürdeni, hiszen tudták, hogy csúszdák is várnak rájuk. Majd később, amikor a sárkányhajózásnak is vége volt, (ami mindenkinek nagyon tetszet) sokan vizes ruhákkal szálltak fel rám. Ezért visszamentünk a szállásra, hogy akinek kell, átcsereélhesse. Hova fogunk még menni? – kérdezték. Én már tudom – mosolyogtam magamban. Fel a Turul emlékműhöz és előtte a Szelim- lyukhoz. Gyorsan gurultam úti célunk felé, mert tudtam, hogy a gyerekek nagyon szép helyen fognak jární, kelní. A túra után kicsit fáradtan szálltak fel rám, és én hazáig boldog voltam, hiszen páran olyan szép énekeket énekeltek. Éjszaka a csillagokat néztem és felfedeztem egy hulló csillagot is. Ilyenkor az a szokás, hogy kívánjunk valamit. Én azt kívántam, hogy a tábor ideje alatt ne essen többet az eső. Úgy néz ki ez a kívánságom meghallgatásra talált, hiszen nem is esett a hét további részén.

Csütörtök. Ez a nap kicsit háborús volt. Délelőtt Komáromba a monostori erődbe utaztunk. Én csak kívülről láthattam, sajnos. Onnan csak dombok látszódnak és én nem tudtam elképzelni, hogy lehetnek a dombok erődök. Gondolkozás közben elaludtam. Álomban fenn jártam és felülről tekintettem meg az erődöt. Igazán nagy és szép volt. Láttam, hogy a csapatok játékokkal mérik össze az erejüket. Mindenki nagyon lelkesedett ezért, még egy kislány is hozzájuk csapódott. Természetesen őt is bevették az egyik csapatba és önfeledten játszott velük. Hirtelen, megijedve ébredtem, mikor megérkezetek hozzám a táborozók. Gyorsan összeszedtem magam és Lóránt atya kormányzásával a helyi fürdőt látogattuk meg. Itt mindenki egész délután fürödhetett. Fürdés után, bár senki se számított rá, számháborúzni indultunk. Olyan jó volt látni a fák között bujkáló, versengő fiatalokat. A játszma az egyik csapat győzelmével zárult. – A visszavágóra majd holnap lesz lehetőség. – mondta Lóránt atya.

Másnap reggel bundáskenyeret reggeliztek a táborozók. A délelőtt folyamán papírsárkányt „gyártottak”. A délutánt velem töltötték. Kirándulni mentünk Süttő köze-

lébe a Malom- völgyhöz. Itt újfent összemérhették ügyességüket a fiatalok. Később számháborúzni mentek a környező erdőbe, ahol a tegnap beígért visszavágót játszottak le. Úgy tudom, most is ugyanazok nyertek, mint tegnap. A délután gyorsan szaladt és nekünk mára még voltak programjaink. Vacsora után, csillagászok érkeztek, akik a világról és a bolygókról beszéltek. Kivetítőn követhették nyomon az előadást a gyerekek. Utána az egyenruha elkészítése után velem robogtak Környére. Itt volt a táborzáró szentmisénk. Éjszaka? – Igen éjszaka. Hát csak ilyenkor volt rá időnk. A misén minden táborozó kitűzöt kapott, amit emlékül vihetett haza. Tagyospusztára visszamenet Lóránt atyára figyeltem. Örült neki, hogy ilyen sokan meggyóntak és így lelkiileg is megtisztulva vehettek részt a szentmisén. Késő volt, mikor visszatértünk. Ők lefeküdtek és én is nyugovóra tértem, most már megszokott helyemen, a sertéstelepen.

Szombaton reggel indultunk haza. Reggel mindenki elpakolta a holmiját és leballagott hozzám a buszfordulóhoz. Jaj, de kár hogy most már hazafelé kell vinnem a csapatot! Rajtam mindenki pontosan ugyanígy érezte. Azok, akik félve jöttek el most még akár még egy hétig is maradtak volna. Délután négyre értünk meg Kanizsára, az Alsótemplom elé.

Hát ennyit akartam elmondani. Ilyen dolgok történtek velem ebben a szűk hétben.

Tűzmadár

A Tűzmadár sorsába Vida Zoltán élte bele magát.

Zöld sas: A Kapos Volán hivatalos járata.

Vitányvár: A [Vértes hegység](#) északi lejtőjén található várrom. A XIII. század második felében épült.

Táborgyertya: A táborút pótlása rossz idő esetén. Bent az épületben.

Monostori erőd: [Közép-Európa](#) legnagyobb újkori erődje 1850-1871 között épült a [Bécset](#), a [Dunántúlt](#) és a Dunát védő komáromi erődrendszer egyik utolsó tagjaként.

ŐSZI KIRUCCANÁS TÖRTÉNELMI VIDÉKEKRE

Szombaton fél hatkor gyülekezett a lelkes csapat. Ki a „Tűzmadár”-ban foglalt helyet, mások a két mikrobuszban, mert bizony ilyen sokan, hetvenen voltunk.

Először Tatabánya volt az úti cél, ahol megnéztük a Szabadtéri Bányászati Múzeumot. Itt bemutatták a bányászok életét, munkakörülményeit. Bepillanthattunk a bányászok lakásaiba, a hétköznapi életükhöz tartozó berendezett üzletekbe, fodrászatba, szabóságba stb. Láttunk osztálytermet, ahol a diákok ingyen tanulhattak. A bányász himnuszt közösen elénekeltük tiszteletünk jeléül és indultunk Európa legnagyobb bronzszobrához a Turul Madárhoz.

Innét közös imával és énekkel búcsúztunk.

Gyönyörű napsütésben értünk Komáromba. A földdel körülbástyázott Monostori erőd 1850-1871 között épült. Bejártuk a zezugos folyosókat, termeket. Hatalmas méretei, szabályos boltívei, valamint a komáromi katonák hősies helyállása a szabadság harcban, meghatott bennünket.

Az idegenvezető elmondta, hogy 1945-1991-ig a szovjet csapatok fegyverraktárnak használták az erődöt. Tetteik nyoma, mint pl. a pirosra festett falak, belekarcolva Grisa névvel, még mindig megmaradtak.

Mint érdekességet említették, hogy az Asterix és Obelix című film néhány jelenetét itt forgatták Gerard Depardieu főszereplésével.

Búcsút vettünk az erődtől, és akinek volt kedve, rövid idő alatt Szlovákiában lehetett. Átsétáltunk az Erzsébet hídon és Révkomárom egy kellemes terén találtuk magunkat. Megcsodáltuk a Szt. András templom tornyait, amelyek kissé távol látszanak egymástól, (ez a templom szélességét mutatja). Szippantottunk a csodálatosan kéklő Duna felett a friss, tiszta levegőből. Visszajövet megtöltöttük palackjainkat a téren lévő artézi kút vizével, és indultunk Esztergomba.

A Keresztény Múzeumban várt bennünket a Segesdről származó Balogh Péter tisztelendő úr, akivel együtt bejártuk a múzeumot. Itt található Magyarország leggazdagabb egyházi gyűjteménye, mely több évszázad európai és magyarországi emlékeit őrzi.

Innen átsétáltunk a szomszédos Vizivárosi templomba, ahol vacsora előtt lelki táplálékot vettünk magunkhoz, elmondtuk zsolozsmánkat.

A kitűnő vacsorát a Duna parton levő Szalma csárdában fogyasztottuk el, és utána a „Tűzmadár” Nagykanizsára repített bennünket.

Köszönet Lóránt atyának a szép kirándulásért és a kitűnő buszvezetésért.

Mándli Anna

Közzolgálati és pénzszolgálati sajtó

A magyar sajtótörvény ürügyén óriási támadásokat indítottak hazánk ellen bel- és külföldi politikusok. A kardcsörtetés persze nem a sajtószabadság miatt zajlott – ha ilyesmi tényleg létezne, megnézhetnék magukat a hangoskodók! – hanem az Orbán-kormány szerény mértékű, de mégis szentségtörőnek minősülő adórendszabályai, a nagybankok és egyéb hatalmas nemzetközi közteherelkerülők ellen. Ilyen még nem fordult elő a kapitalizmus világszép életében, ráadásul a példa ragadósnak bizonyult...

Mára elég távol kerültünk az eseményektől ahhoz, hogy megpróbálkozhassunk a sajtó ügyének lényegére tekinteni.

Először meg kéne határozni, hogy mi a sajtószabadság? Talán gondolatok, szellemi értékek szabad áramlása, a tájékozódáshoz, az otthon, a haza a világ valódi gondjainak megismérséséhez való jog.

Mi a cenzúra? Az előbbieket korlátozása? Ha így van, akkor minden újság, rádió, tévé cenzúráz, hiszen fizikailag sem fér bele egyikbe sem az összes közérdeklődésre számot tartó értesülés. Kinek a joga válogatni közülük? A szerkesztőnek? Mivel ő „munkaerő-áru, humánerőforrás,” értelemszerűen tulajdonosa utasításait követi. Ellentétben az országgyűléssel, a laptulajdonost nem választotta senki, a demokráciának szele sem érinti, mégis joga van beleszólni alkalmazottai, a szerkesztők döntéseibe. Az EU parlamentjében senki nem emelt szót az engedtlenség miatt kirúgott szerkesztők ügyében. Mondhatjuk úgy is, hogy a világ tájékoztatóiparának elsöprő többsége fölött uralkodó néhány sajtómágnás, világosabb szólva a Pénz a sajtószabadság kedvezményezettje.

Bencze Lóránt nyelvész barátom írja egyik levelében: "Paul Sehte, egyike a Frankfurter Allgemeine Zeitung öt alapító kiadójának már 1965-ben megállapította: A sajtószabadság 200 gazdag ember szabadsága, hogy véleményét terjessze..."

Mivel az újságok és folyóiratok előállítására egyre nagyobb tökéletet igényel, a sajtóorgánumokat kiadó személyek köre egyre kisebb.

Ezzel függőségünk egyre nagyobb és egyre veszélyesebb lesz?"

Nota bene, Sehte megállapítása igaznak bizonyult. A sajtószabadság ma még kevesebb gazdag ember szabadsága, mint 1965-ben, függőségünk pedig mostanra már kórossá vált.

Ezért aki a sajtószabadságért aggódik akár az EU parla-

mentben, akár másutt, az vagy gazember, vagy tökfilkó.

A kereskedelmi sajtó nevű különös öszvér nem a „gondolatok és eszmék szabad áramlása” végett jött létre, hanem a jövedelemért. Látszólag sajtóüzéssel üzletel, valójában az általa forgalmazott cikkek, műsorok, képek alapfeladata a reklámhordozás. Ezért a lehető legsilányabbak, olykor állatiak, perverzek, mi több, hazugságok, mert a társadalom legnépesebb rétege erre fogékony, ugyanakkor ez a tömeg palizható be leginkább a fölösleges holmik vásárlására. A szellemi szemét agytmpító hatásáról már sokan írtak, de senki merete cenzúrájának tekinteni. Az leszel, amit eszel, tanítja az indiai bölcsesség. Egyebek mellett a szellemi szemétevézés teszi az embert konzum idiótává. Barbivá. Tehát a szemétsajtó virulása fordítva arányos a sajtószabadsággal! Annak egyenesen a főellenségei közé tartozik, hiszen elbutítja, tájékozódásra képtelenné teszi fogyasztóit!

A kereskedelmi sajtó hülyítő gépezetének fokozatai vannak. Az első az előbbi, a még újságnak látszó kiadvány. A második ennek alfaja, az „ingyenes újság”, melyet aluljárókban, közlekedési állomásokon ingyen osztogatnak. Ezek terjedelmének 10-12 %-a még közlés-szerű: közélet, sport, pletyka, „izgalmas és objektív”. Körülbelül egy állomásnyi utazásra való, utána lehet olvasni a hirdetéseket. A harmadik a postaládákba gyömöszölt képes árlista különböző áruházaktól.

A News of The World napokban kipattant botránya rávilágított, hogy a legnagyobb sajtóvállalkozások is mennyire buzgón hazudnak és csálnak a tulaj bevételeinek növelése végett.

A közzolgálati- és a pénzszolgálati sajtó közt az ellentmondás nyilvánvaló. Súlyos tévedés, mi több, a közönség becsapása utóbbit a sajtószabadság véd ernyője alá vonni. A pénzszolgálati sajtóban a hír, a műsor áru, tehát a kereskedelem általános szabályai szerint forgalmazható. Ha tilos fertőzött húst, lopott lovat, hamis farmert, kokaint árulni, akkor milyen alapon szabad álhírekkel, lopott magánügyekkel, hazugsággal és szellemi kábítószerrel kereskedni?

A silánysági verseny és a közönség tompulása együttes hatást fejt ki az összes újságíróra, műsorkészítőre. Jó példa a természetrajzi csatornák züllése. Ma már szörnyfilmmel rendezik a pókok életéről készült filmjeiket. A képekre ráerősít a kísérszöveg bugyuta rémitgetése. Javarészt nézhetetlenek, ostobák és tudománytalanok! Tegyük hozzá: a gazdagok sajtója „elállja az útját” a helyi kiadványoknak. A lengyel, magyar, osztrák Élet és Tudományok versenyképtelenek a Geografic Magazinokkal, szintúgy a nemzeti Kortársak a Rider Digestekkel, aminek vesztese a helyi táj, történelem, irodalom és kultúra. Másképp fogalmazva az átélhető visszaszorul az ábránddal szemben. Sors helyett semmi.

A gyártók után nézzük a forgalmazókat! A szocializmusban rendszer volt az árukapcsolás. 1980-ban, a zilahi étteremben csak úgy kaphattunk rostonsültet, hogy ráöntötték egy szavatosságát vesztett bűzös halkonzervet. A tévés műsor-szolgáltatók ma működnek így. Úgynevezett „csomagokat” árulnak, igazi- és szeméttévéket. Két-három jobb állomás mellé kötelező megvenni pár tucat mosléköntőt. Holott Ceausescunak vége, ki- és betörött a demokrácia, a zilahi vendéglőben újra ehető az étel, de a szemét jogai elszemtelenedtek: a műsorvásárlónak, a sajtószabadság legfőbb alanyának nincsen joga válogatni a pénzéért. Mit szólna Cohn-Bendit úr, ha csak úgy vehetne szaúdi olajrészvényt, ha szabott áron vásárol hozzá görög állampapírt?

Lássunk néhány bevett cenzorkodást!

Egy lapba-műsorba sem fér bele minden lényeges. A szerkesztő tehát mindenképpen válogat a tények között, módjában áll fontos eseményeket félre suvasztani, semmiségeket, vagy éppen gazdája szája íze szerinti híreket fölpumpálni, kelekótyákat celebökké növesztetni és így tovább. Ezzel az eljárással hatalmas tömegek lelkében lehet megfordítani a jóról, szépről, tisztességről alkotott fogalmakat. Pár éve Kállay Ferenc, a nemzet színésze az egyik kereskedelmi tévé büféjének pultjához lépett. A kiszolgáló ráförmedt: Nem látja, tata, hogy Bunkó művész úr is sorba tud állni?

Szemlátomást hiányoznak a kereskedelmi kloakából az igazi szellemi értékek, személyek és az emberiség súlyos gondjai! Kihágás esetén nem elsötétítésre kéne ítélni őket, hanem verseműsorok, klasszikus zenék, színdarabok fölvételére és vetítésére!

A Goebbels-szabály: ha bármely hazugságot elég gyakran ismétlünk, az emberek fejében igazsággá válik. Így keletkeztek a művészeti izmusokat, a divatokat, a sztárokat, a pártokat. 1993 őszén a Fidesz magasan nyerte volna a választásokat, ám közeledett az MDF-hez. Mire a korabeli sajtókirály így döntött: „Ugyanabba a szemétkosárba hajítunk benneteket, ahonnan kivettünk.” A „szabad magyar sajtó” véleménye mintegy varázsütésre megváltozott, és 1994 tavaszán a Fidesz alig jutott be a parlamentbe.

„A hallgattassék el a másik fél itt” gyakorlata túlélte a rendszerváltást. A 90-es években indult kultúrharc során szinte az összes nem liberális és nem baloldali író kisöpörték a sajtóból. Kik? Akik ma a sajtószabadság mellett tünnetnek – s Magyarország ellen.

„Mindenkire arról beszél...” Szaknyelven tematizálásnak nevezik azt a tömegtájékoztató cselet, amellyel megragadják a közönség képzeletét. Kocsmában, buszokon, hálósobákban millió embernek született lény azon törődik, hogy Bunkó Akhillesz, vagy Tahó Valériána nyeri-e a Csaló Világ eheti tökfajversenyét.

A pénzsajtó különválasztása és az általános gazdálkodási törvények alá rendelése, az árukapcsolás tilalma, megfelelő büntetések alkalmazása néhány év alatt jelentősen lassítaná a közműveletlenség terjedését-mélyülését. Megoldás addig nem lehet, amíg a sajtószabadság a tőke szabadsága, addig nem szabadulhatunk a manipulációtól.

„Manipuláció: kezesbárány elkészítése mákonyszósszal.”

Forrás: Czako Gábor honlapja

Az egyszerű ünnepek a legszebbek

Ünnepe van az emberi barátságban. Ünnepe van a férfi és nő szerelmének. Ünnepe van az egymást kedvelők együttlétének. Mint valami oázis, olyan az ünnep hosszú életutunkon. A napok egyhangúsága megtörik rajta, új erő és életöröm fakad belőle. Szükségünk van az ünnepekre, de elveszítettük értelmüket és elfelejtettük az ünneplést.

Az ünnep megfullad a mértéktelenségben, a pazarlásban, minden üvegben, amit már nem kellett volna kiinnunk. Az ünnep meghal a hivalkodásban, a fogyasztásban, a dicsekvésben. Az ünnep halott, ha olyanok ülnek együtt komoly, álszent ábrázattal, akik igazából ki nem állhatják egymást. Az ünnep eltűnik az ajándékok áradata, a borítékhegyek és „társadalmi kötelezettségeink” teljesítése mögött.

Ünnepelni csak olyanokkal lehet, akiket szeretünk. Az ünnepnek nem kell drágának lenni ahhoz, hogy királyi legyen. Az ünnep akkor igazán ünnep, ha minden valódi, szívből fakadó, egyszerű és önfeledt. Ahol az emberek örvendező barátságban vannak együtt, mesélnek egymásnak, játszanak, esznek és isznak, táncolnak és énekelnek, ott az ünnep. Mindenki része az ünnepnek, mindenki örül a legkisebb ajándéknak is, hiszen mindenki a szeretetet érzi benne.

Élj egyszerűbben, és kigyógyulsz a fogyasztás lázából.

Phil Bosmans

RECEPT HORVÁTHÉK KONYHÁJÁBÓL

CAPUCCINO SZELET

Hozzávalók:

6 tojás, 6 evőkanál porcukor, 6 evőkanál liszt, 2 evőkanál kakaó, 1 sütőpor, 1 dl étolaj.
Krém: 25 dkg ráma margarin, 25 dkg porcukor, 2 csomag, tejszín ízű pudingpor, 5,5 dl tej, 1 kanál kakaó, 1 kanál darált kávé.

Elkészítés:

A 6 tojás sárgáját 6 evőkanál porcukorral kikeverjük hozzáadjuk a kakaót az olajat, a lisztet összekeverjük a sütőporral és kanalanként a masszához adjuk. Jól kikeverjük. A tojások habját felferjük és összekeverjük a masszával. Kizsírozott tepsiben sütjük.

A krém elkészítése:

a margarint a porcukorral habosra keverjük. A pudingport a tejjel felfőzzük, és ha már kihűlt, a két krémet összekeverjük.

Felét a már kihűlt tésztára kenjük. a másik feléhez a kakaó és a darált kávé adjuk, kikeverjük és ezt is a tésztára kenjük. Tetejére csoki mázat teszünk.

Elkészítési idő: 45 perc

Gyertyaláng

Páterkének nevezte mindenki; hajlott hátú, falusi plébános volt, gyérülő, ősz hajjal, szelíd tekintettel. Őt is a megtorlás során hozták be, szervezkedés vádjával. S a vád igaz volt, a forradalom napjaiban ugyanis valóban szervezkedett: énekkart szervezett! Jámborult azt remélte, egy jobb világ jön, amelyben szabad már énekelni is.

Első naptól minden este odaült középre az asztalhoz, elővette aprócska fekete imakönyvét, amit sikerült valahogy megőriznie, és halk hangon elkezdte mondani a zsolozsmáját. Eleinte volt, aki köré ült, hallgatta, vagy mondta is vele; de ezeket hamarosan kiemelték, máshova vitték. Őt azonban az örök sem bántották, szelíd volt, engedelmes, csak a zsolozsmájához ragaszkodott. Minden este ugyanúgy odaült az asztalhoz, elővette a kis fekete könyvet, és szépen mondta az imákat.

Nemigen bánták, aztán meg is szokták. Csak a nagy darab Ballá János - a Morgós, ahogyan nevezték - nem bírta.

- Hagyja már azt az imádkozást! Még majd baja lesz belőle - mordult rá nevéhez méltóan.

- Ugyan! Mit árthatnak nekem? - nézett fel szelíden a Páterke. Akkor már tudott volt az ítélete... Morgós, aki visszaeső rablógyilkos volt, erős is, meg erőszakos is, nem-igen szokta meg, hogy ellentmondjanak neki, de erre ő is csak dörmögött rosszkedvűen:

- Meg aludna is az ember. Hallja-e, Páterke, csak zavar minket ezzel az örökös ájtatossággal.

De az atya vállat vont:

- Minek a gyertyalángot eloltani? Csak sötét lesz utána, meg a keserű füst a kanócból.

Ha alszom, nekem nem kell gyertyaláng - elménkedett a Morgós, mert nem értette a hasonlatot.

-Pedig ha egy gyertya a többit is meggyújtja, nagy fény lesz; akkor talán ideje felébredni - mosolygott rá a Páterke.

Többet nem szólt semmit a Morgós, de másnap valahogyan eltűnt a kis fekete imakönyv. Persze mindenki a Morgóst gyanúsította, de aztán ő maga segített az ágyát, holmiját átvizsgálni. Nem került elő a könyv sehogyan.

- Nem baj, úgymond sokat kívülről - mondta a Páterke, és azontúl fejből mondta az imákat.

Már senki se szólt érte, de amikor végül érte jöttek, majdnem lázadás tört ki. Semmiképp nem akarták engedni az öröknek, hogy elvigyék.

De a Páterke csak szelíden rájuk szólt:

- Hagyjátok csak, nekem nem árthatnak.

- Tán azt hiszi, szabadulni viszik? - kérdezte valaki megrökönyödve.

- Ó, eddig se voltam bezárva. Nektek lesz rosszabb mostantól, majd meglátjátok.

- Legalább nyugton alhatunk este - dörmögött a Morgós. Erre aztán hagyták elvinni.

Csak este valahogy olyan nyomasztó lett a csönd, kicsit keserű, zavaró.

- Nem tud valaki egy imát? - szólalt meg végül egy bátortalan hang. De már mindenkit elvittek innen, aki imádkozni tudott.

Végül a Morgós felkelt, és halk káromkodásokat dörmögve elkezdte széthányani az ágyát. Végül a fa ereszték mellől, ahol senki nem találta volna meg, előszedte az elveszett kis fekete imakönyvet. Odaült középre, a többiek körülvették, és akadozva mondani kezdték.

Mind. Együtt.

Ifj. Rieth József

DECEMBER 3. SZOMBAT, ESTE 7 ÓRÁTÓL

IFI-KÖR

DECEMBER 9. PÉNTEK, ESTE 7 ÓRÁTÓL

FELNŐTT KATEKÉZIS 3. ALKALOM - "SZENTFÖLDI ZARÁNDOKLAT"

DECEMBER 10. SZOMBAT, 10 ÓRÁTÓL

ADVENTI KÉZMŰVES FOGLALKOZÁS HITTANOSOKNAK

Ünnepi szertartásrend

December 17.

Szentgyónási lehetőség a plébániatemplomban
9 órától délig, Palinban du. 2 órától 5 óráig.

Kérem, hogy éljünk a felkínált lehetőséggel, ne az utolsó pillanatra halasszuk a gyónásunkat!

A gyümölcsöző szentgyónást a templomban
elhelyezett lelki tükrökkel segítjük majd.

December 19.

Délelőtt és délután felkeresem azokat az idős, beteg testvéreinket, akik képtelenek velünk ünnepelni a templomban, mert egészségi állapotuk nem engedi. A plébánián hivatali időben írassuk föl őket.

December 24.

Pásztorjáték a templomokban: Palinban du. 4 órakor, a plébániatemplomban du. 5 órakor.

Szentmisék: Palinban 22 órakor, a plébániatemplomban éjfélkor.

December 25.

Szentmisék: ½ 9, 10, 18 órakor. Palinban: ¾ 12 órakor.

December 26.

Szentmisék: ½ 9, 10, 18 órakor. Palinban: ¾ 12 órakor.

December 27-28-29-30

Nem lesz liturgia a templomokban.

December 31.

Év végi hálaadás, lelkipásztori beszámoló Palinban du. 4, a plébániatemplomban este 6 órától.

Január 1-jén

Ünnepi szentmisék: 1/2 9, 10, 18 órakor, Palinban: ¾ 12 órakor.

A NAGYKANIZSAI SZENT JÓZSEF PLÉBÁNIA LAPJA

Megjelenik: minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek ; e-mail: szentjosefplebania@hotmail.com , honlap.: www.szentjosef.plebania.hu

Hivatali idő a plébánián: hétfőtől péntekig de. 8-10 és du. 4-6 között telefon: (93) 313-849, 06/30/5085542